ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 34

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ τῇ 15ῃ Μαΐου 1901 | ΑΡΙΘ. 10

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγητοῦ καὶ Πρυτάνεως ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ.

Σεβαστὴ ὁμήγυρις

Ἡ ἀληθὴς τῆς ζωῆς ἀξία δὲν ἔγκειται ἐν τῇ ὑλικῇ ἡδονῇ, ἐν τῷ *βορβορώδει ὑλισμῷ*, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει τῇ ἀγαθῇ, ἡ δὲ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου εὐδαιμονία δὲν ἑδρεύει ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς ἀγαθοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ πνευματικῇ ἀπολαύσει.

Καὶ ὁ φυσιοδίφης, οὗτινος σκοπὸς ὑπέρτατος εἶνε ἡ σπουδὴ τῆς *Δημιουργίας* καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῶν αἰωνίων νόμων τῶν διεπόντων τὸ *Σύμπαν*, ὑψίστην αἰσθάνεται ἀπόλαυσιν ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ, καίτοι ἡ διάνοια αὐτοῦ φαίνεται βεβυθισμένη ἐν τῇ ὕλῃ.

Καὶ ἀληθῶς ὑπάρχουσι στιγμαὶ τινὲς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑπερτάτης ἡδονῆς, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου μεταρσιοῦται εἰς σφαίρας αἰθερίους, εἰς σφαίρας πνευματικῆς εὐδαιμονίας.

Καὶ τοιαύτη στιγμὴ εἶνε ἡ στιγμὴ αὕτη, καθ' ἣν ζῶν ἤκουσα καὶ εἶδον τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐλαχίστων πνευματικῶν ἐργασιῶν μου παρὰ τῶν προσφιλῶν μοι συναδέλφων, φίλων καὶ μαθητῶν καὶ παρὰ τοῖς ἀγαπητῆς μοι ἰδικιτέρας πατρίδος, τῆς *πόλεως τῶν Πατρῶν*, ἐν ᾗ ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφην καὶ ἥτις ἐγκλείει τὴν κόνιν προσφιλεστάτην μοι ὑπάρξεων Καὶ διὰ τοῦτο ἡ τὴν στιγμὴν ταύτων κατέχουσά με συγκίνησις εἶνε μεγίστη. **Εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ.** Αἱ δύο αὗται λέξεις ἐκφράζουσι πᾶν ὅ,τι τὴν στιγμὴν ταύτην κατακλύζει τὴν καρδίαν μου.

Μετὰ δὲ τὰς ἐκδηλώσεις τοσαύτης ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ συντομώτατα καὶ ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ νὰ χαρακτηρίσω ἐγὼ ἐμαυτόν.

Ἐν μέσῳ μεγάλων καὶ σοφῶν τοῦ γένους διδασκάλων ὑπῆρξα κἀγὼ ἁπλοῦς τῆς ἐπιστήμης στρατιώτης ἐν τῷ πανελληνίῳ τούτῳ τῶν *Μουσῶν τεμένει*, ὡς ὑπέρτατον δὲ τοῦ βίου μου σκοπὸν ἔσχον τὴν ἐν ἀφανείᾳ ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός μου, ὅσον μοὶ ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς μου δυνάμεις.

Καὶ οὕτω παρῆλθε τέταρτον αἰῶνος. καθ' ὃ ἓν μόνον ἔμαθον, ὅτι **ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα.** Διότι, ὅπως τὸ σύμπαν εἶνε ἄπειρον καὶ ἀτελεύτητον, οὕτω καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἄπειρος. Καὶ τί δύναται κατὰ τὰ ὀλίγα τοῦ βίου του ἔτη νὰ ἐκμάθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ παρόδῳ τῶν χιλιετηρίδων τοῦ βίου της ἠδυνήθη ν' ἀνυψώσῃ μόνον τὴν ἄκραν τοῦ πυκνοῦ καὶ ἀπείρου πέπλου, τοῦ ἀποκρύπτοντος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως ;

Τοιοῦτος ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τοιαύτης ἠξιώθην πνευματικῆς πανηγύρεως. Εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ τῷ *Πλαστουργῷ*, τῷ καταξιώσαντί με ταύτης καὶ ἐπιτρέψαντί

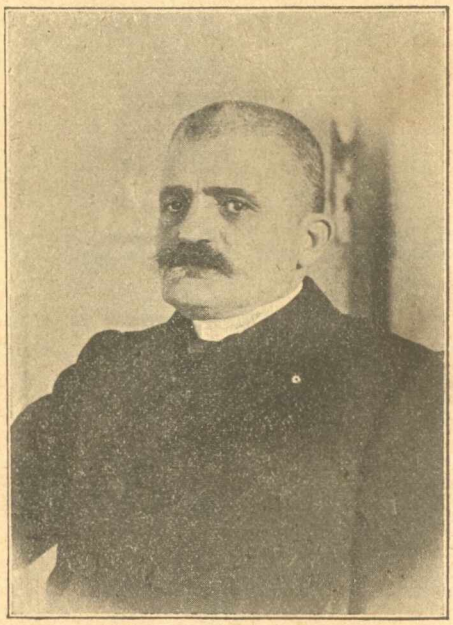

Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

μοι νὰ θεωρήσω καὶ θαυμάσω τὴν Πάγκαλον Δημιουργίαν, ἐν ᾗ οὐ μόνον αἱ ἐν τῷ ἀχανεῖ στροβιλούμεναι σφαῖραι ὁμολογοῦσι τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ, ἀλλὰ ἕκαστος λίθος, ἕκαστον ἄνθος, ἕκαστος σκώληξ διδάσκουσι πόσον εἶνε θαυμάσιος.

Ὦ ναί, καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι καὶ τὰ ὀρυκτά, τὰ κακῶς καλούμενα *νεκρὰ* καὶ *ἄψυχα σώματα*, ἐξ ὧν ὅμως ἐπλάσθη τὸ σύμπαν καὶ συνίστανται καὶ τρέφονται τὰ φυτὰ καὶ ζῷα, εἶνε ἀψευδῆ μαρτύρια τοῦ μεγαλείου τῆς Φύσεως.

Καὶ εἰς ταῦτα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φέρω τὸν λόγον, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ *Ὀρυκτοῦ τῆς Ἑλλάδος Πλούτου*, ἐξ οὗ πολλὰ ἡ πατρὶς ἐλπίζει διὰ τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν αὐτῆς.

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι οὐδὲν λογικὸν ὄν, οὐδεμία φιλοσοφικὴ διάνοια, δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ, οὐδὲν ἔθνος νὰ χωρήσῃ πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τελειότητα *ἄνευ τῆς ὕλης*.

Ἄλλως θὰ εἶχεν ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλοία θὰ ἦτο ἡ ὄψις τοῦ κόσμου, ἂν ἡ Ἑλλὰς καθυπετάσσετο ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατὰ τὸν 5ον π. χ. αἰῶνα. Οἱ μεγάλοι ἡμῶν πρόγονοι ἠδυνήθησαν νὰ καταπνίξωσιν ἐν τοῖς ἐνδόξοις τῆς *Σαλαμῖνος* στενοῖς τὸν στόλον τοῦ *Ξέρξου*, διότι τὰ ἀργυρεῖα τῆς *Λαυρεωτικῆς* παρέσχον τοῖς *Ἀθηναῖοις* μέσα, ὅπως ναυπηγήσωσι στόλον. Θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀναδειχθῇ ἡ θεία τέχνη τοῦ *Φειδίου* καὶ *Πραξιτέλους*, τοῦ *Ἰκτίνου* καὶ *Μνησικλέους*, ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ μάρμαρα τοῦ Πεντελικοῦ καὶ τῆς Πάρου ; Θὰ ἦτο δυνατὸν τὸ Ἑλλ. ἔθνος διὰ τῶν *Μαραθωνομάχων* καὶ *Σαλαμινομάχων*, διὰ τοῦ *Μεγάλου Ἀλεξάν-*

δρου καὶ *Βασιλείου* τοῦ *Βουλγαροκτόνου* νὰ καταβάλῃ τοὺς βαρβάρους καὶ νὰ ἐπιβάλῃ αὐτοῖς τὸν πολιτισμόν, ἂν ἡ Ἑλλ. χώρα ἐστερεῖτο σιδήρου ; Βεβαίως ὄχι !

Ὅσον δὲ σμικρὰ καὶ ἂν ἦνε ἡ ἐλευθέρα *Ἑλλὰς* καὶ ἐλάχιστος ὁ ὀρυκτὸς αὐτῆς πλοῦτος, συγκρινόμενος πρὸς τὸν τῆς *Ἀλάσκας* καὶ *Καλιφορνίας*, ὅμως ἡ φύσις ἐδώρησεν αὐτῇ πολλὰ ἀγαθὰ ἐν μέτρῳ, ὅπως ἀναπτυχθῇ λαὸς φίλεργος καὶ προοδευτικός. Ἡ πατρὶς ἡμῶν δὲν εἶνε πτωχὴ μεταλλευτικῶς, ἀνάγκη δ' ὅμως νὰ καθοδηγηθῇ ὁ λαός, ὅπως μάθῃ νὰ ἐξορύσσῃ τὸν ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς γῆς κρυπτόμενον θησαυρόν.

Ὡς παράδειγμα δὲ δὲν θ' ἀναφέρω τὴν *Λαυρεωτικήν*, ἐξ ἧς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐξήχθησαν πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκων, πολλὰ δὲ θὰ ἐξαχθῶσι καὶ εἰς τὸ μέλλον, διότι γνωστὴ αὕτη τυγχάνει, ἀλλ' ἄλλα τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἐν οἷς, ὡς φαίνεται, εἰργάσθησαν οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον κατὰ τὴν ἔνδοξον ἐποχήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῆς δουλείας. Διότι ὀλίγα τινὰ ἔτη πρὸ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς Πελοπόννησον ἀποσταλεὶς Ἐνετὸς Πρόσβυς ἀναφέρει ἐν ἐκθέσει πρὸς τὴν κυβέρνησίν του ὅτι ἡ Χερσόνησος αὕτη ἦν εὐφορωτάτη καὶ πλουσιωτάτη εἰς χρυσόν, ἄργυρον καὶ μόλυβδον.

Ὅτι δὲ οὐ σμικρὸν μέρος τοῦ Ἑλλ. κράτους πιθανὸν νὰ εἶνε μεταλλοφόρον, ἀποδείκνυται ἔκ τε τῆς γεωλογικῆς τῆς χώρας κατασκευῆς, ὁμοίας οὔσης πρὸς τὴν τῆς Λαυρεωτικῆς, καὶ ἐκ τῆς μεταλλευτικῆς αὐτῆς ἐρεύνης.

Καὶ ἤδη λέγω ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν σπουδαιοτέρων μεταλλευμάτων, ἅτινα εἴμεθα καὶ βέβαιοι ὅτι ἀπαντῶσιν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐλπίζομεν νὰ εὑρεθῶσιν ἐν αὐτῇ*

Ἐκτὸς δὲ τῶν σπουδαιοτάτων τούτων μεταλλευμάτων ἡ Ἑλλὰς ἔχει καὶ ἄλλα ὀρυκτά, ἅτινα ἀναζητούμενα καὶ ἐξορυσσόμενα, δύνανται ν' ἀναδειχθῶσι καὶ ταῦτα σπουδαιότατα πηγαὶ πλούτου. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει γαιάνθρακας, χρώμιον, λευκολίθους, μάρμαρα ἔξοχα, ἀμίαντον, σήπιον, σμύριδα ἀρίστην, στεατίτην, γύψον, θεῖον, μυλοπέτρας καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Διὰ νὰ χρησιμοποιηθῶσι δ' ὅμως ταῦτα ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τοῦ Ἑλλ. ἔθνους, ὑπάρχει ἀνάγκη οὐ μόνον χρημάτων καὶ κυβερνητικῆς προνοίας, ἀλλὰ καὶ χειρῶν καὶ διανοίας ἑλληνικῆς. Διότι οὐδέποτε ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ μέγα αὐτοῦ ἔργον, *τὴν Ἕνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς*, ἄνευ **πλούτου.**

Καὶ τοῦτο εἶνε σὸν ἔργον, Ἑλληνικὴ νεότης. Μελέτησον τὴν θαυμασίαν ἡμῶν πατρίδα, εἰς ἣν ἡ θεία πρόνοια ἐδωρήσατο πλεῖστα ἀγαθά, καὶ καθοδηγουμένη ὑπὸ τῶν διδαγμάτων τῶν μεγάλων ἡμῶν προγόνων, ὧν τὸ αἷμα ῥέει ἐντὸς τῶν φλεβῶν σου, θὰ δυνηθῇς νὰ δοξάσῃς τὴν προφιλῆ πατρίδα καὶ νὰ κλείσῃς τὸ Ἑλλ. ὄνομα.

*Σ. Σ. Θεωρούμεθα εὐτυχεῖς δημοσιεύοντες πρῶτοι ἡμεῖς τὸν πανηγυρικὸν λόγον τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ καὶ πρυτάνεως τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου κ. Κ. Μητσοπούλου ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἕνεκα τοῦ στενοῦ τῶν ὁρίων τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, ἠναγκάσθημεν νὰ περικόψωμεν παραλείψαντες τὴν ἀνάπτυξιν ἐπιστημονικῶν καθαρῶς θεμάτων ὡς περὶ χρυσοῦ, σιδήρου κ λ.π.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

—

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης εἶνε ὁ μέγιστος καὶ μεγαλοφυέστατος τῶν πολεμάρχων τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἀποτελῶν, ὑπὸ ἔποψιν πολεμικήν, τὴν μεγίστην ἐσωτερικὴν δύναμιν αὐτοῦ. Ἡ μεγαλοφυία αὕτη διακρίνεται μέν, ὡς ἡ τοῦ Καραϊσκάκη, καὶ ἐν τῇ συλλήψει καὶ ἐπιβολῇ εὑρέων πολεμικῶν σχεδίων καὶ τῇ ὀργανώσει καὶ ἐκτελέσει αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ αὐτεπινοίᾳ τῇ στρατηγικῇ, ἥτις ἐν αὐτῷ τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἐν ταῖς κρισιμωτάταις ταύτης ροπαῖς, ὡς δι' ἐσωτερικῆς τινος ἐκλάμψεως, ἐμπνέει ἐν μιᾷ στιγμῇ βουλὰς καὶ σχέδια θαυμαστὰ διὰ τὴν ἐπίνοιαν καὶ τὴν τόλμην, ἄγοντα ἀπ' εὐθείας εἰς ἀποτελέσματα μεγάλα καὶ ἀνέλπιστα. Τοιαύτη στρατηγικὴ μεγαλοφυία λάμψασα ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ μεγάλου πολεμάρχου ἐπήνεγκε κατὰ πρώτιστον λόγον τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλη καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τὴν κρισιμωτάτην τούτου περίοδον τῷ 1822.

Ἀλλ' ὁ Θ. Κολοκοτρώνης δὲν ἦτο μόνον μεγαλοφυία στρατηγική· ἦτο καὶ δύναμις ἠθικὴ ἐν τῷ ἀγῶνι. Ἡ βαθεῖα πίστις αὐτοῦ εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος, τὸ ἀκλόνητον τῶν πεποιθήσεων, τὸ ἀπτόητον ἐν τοῖς δεινοῖς, τὸ θάρρος, ὅπερ ἐνέπνεεν εἰς τὰ πλήθη, ὑπῆρξαν σωστικώτατα δυνάμεις ἠθικαὶ ἐν τῇ γενέσει αὐτῆς τοῦ ἀγῶνος. Διὰ τῶν δυνάμεων τούτων ὁ Θ. Κολοκοτρώνης διετήρησε τὴν ἐπανάστασιν, κινδυνεύουσαν πολεμικῶς ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει αὐτῆς, μετὰ τὰς πρώτας ἐν Πελοποννήσῳ ἀποτυχίας τῶν πρώτων ἡμερῶν, καὶ ἰδίως μετὰ τὰ ἐν Καρυταίνῃ γενόμενα. Ἐν τῇ κρισίμῳ ἐκείνῃ στιγμῇ διὰ τῆς ἀκάμπτου αὐτοῦ θελήσεως διετήρησέ τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Πελοποννήσου, ἐν Ἀρκαδίᾳ, τῇ ἐγκαταλιμπανομένῃ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν. «Δὲν ἔρχομαι! θέλω νὰ μὲ φάγουν τὰ πουλιά, ποῦ μὲ γνωρίζουν», ἦσαν οἱ λόγοι οἵ ἐκδηλοῦντες τὴν θέλησιν ἐκείνην. Μέγα ἔργον ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος ὑπῆρξεν, ὅτι συνείθισε τοὺς Ἕλληνας νὰ μὴ φεύγωσιν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει Τούρκων, εἶτα δε καὶ μένοντες νὰ μάχωνται, καὶ ἡ πρώτη σπουδαία στρατιωτικὴ ἐπιτυχία ἡ προοδοποιήσασα τὴν ἅλωσιν τῆς Τριπόλεως καὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Πελοποννήσου, ἡ μάχη τοῦ Βαλτετσίου, ἦτο κατὰ μέγα μέρος ἔργον ὡσαύτως τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.

Πόσον δὲ βαθεῖαν εἶχε τὴν συνείδησιν τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, ἣν ἀνελάμβανεν αὐτός, ὡς πολέμαρχος, καὶ πάντες οἱ ἀρχηγοί, ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους, μαρτυροῦσιν ἐν τῇ ἀφελεῖ εὐγλωττίᾳ αὐτῶν οἱ λόγοι, οὓς μείνας μόνος ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Ἀρκαδίας, εἰσελθὼν εἰς τινα Ἐκκλησίαν καὶ ποιήσας τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, σύννους ἐπὶ ὥραν διατελέσας, εἶτα δὲ ἀσπασθεὶς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔλεγε πρὸς αὐτὴν «Παναγία μου. βοήθησε τοὺς χριστιανούς, τοὺς ἐπήραμε στὸ λαιμό μας».

Ἡ συνείδησις τῆς τοιαύτης ἠθικῆς εὐθύνης, ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς ἱστορίας, ἡ παριστῶσα ἡμῖν τὸν ἄνδρα ἐν ὅλῃ τῇ ἠθικῇ δυνάμει καὶ μεγαλείῳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, μὴ ἀπολιποῦσα τὸν ἄνδρα μηδ' ἐν μέσῳ τῶν δεινοτάτων ἠθικῶν δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων, ἀποτελεῖ τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης δὲν ἦτο ἁπλοῦς πολέμαρχος μεγαλοφυής ἦτο ἀνὴρ πολιτικὸς ἐν τῇ ἀρίστῃ σημασίᾳ τοῦ ὀνόματος, ἦτο πρὸ πάντων Ἕλλην χριστιανός, ἀκραιφνῶς φιλόπατρις, ἐνισχυόμενος καὶ κραταιούμενος ἐν τῇ φιλοπατρίᾳ ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς αὐτοῦ πίστεως, ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς συνειδήσεως τοῦ ἠθικοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, συνδεομένης μετὰ βαθείας πίστεως πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ διὰ τούτων πάντων ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν καιρῷ μεγάλων ἐθνικῶν ἐξεγέρσεων καὶ ἀγώνων εἰσὶ δυνάμεις ἠθικαί, δρῶσαι ἰσχυρότερον μυριόπλων δυνάμεων ὑλικῶν.

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης εἶνε ἡ μεγίστη προσωπικότης ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐπαναστάσει. Οὐ μόνον εἶνε ὁ μεγαλοφυέστατος τῶν πολεμάρχων ὁ διὰ τῆς μεγαλοφυίας αὐτοῦ σώσας τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ στιγμῇ ἀπὸ μεγίστου κινδύνου, ἀλλ' εἶνε καὶ ὁ σπουδαιότατος πολιτικὸς ἀρχηγός, αὐτὸς ὑπερπάντα ἄλλον ἐκπροσωπῶν τὸν νοῦν, τὰς ἰδέας καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ ἐπανισταμένου Ἔθνους. Ἡ τοιαύτη ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ τότε ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Μετερνῖχος συνεβούλευε τῇ μὲν Εὐρώπῃ νὰ ἐνισχύῃ ἠθικῶς τὴν θέσιν τοῦ Κολοκοτρώνη, τῷ δὲ Σουλτάνῳ νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ προσελκύσῃ πᾶν ποιῶν τὸν Θ. Κολοκοτρώνην.

Διερχόμενός τις τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου αἰῶνος πρὸ οὐδενὸς τῶν λοιπῶν ἀγωνιστῶν θὰ ἀποτείνῃ ἑκυτῷ τὴν οἰκοθεν πρὸ τῆς μεγάλης εἰκόνος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ἐπιβαλλομένην εἰς τὸν νοῦν του ἐρώτησιν ; Τίς ἀράγε θὰ ἦτο ἡ τύχη τοῦ ἀγῶνος ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ὁ ἀνὴρ οὗτος ;

Π. Καρολίδης

Καθηγ. τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

CATULLE MENDÈS

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

—

Μία σκληρὴ νεράϊδα εἶχε μετφέρῃ τὴν πριγκήπισσαν Ἀργεντίνην μικρούλαν ἀκόμη εἰς κάποιαν νῆσον ἔρημον.

Ἡ αἰτία, ἡ ὁποία ἠνάγκασε τὴν νεράϊδα νὰ κάμῃ τὴν κακὴν αὐτὴν πρᾶξιν, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου, καὶ διὰ τοῦτο τὴν παραλείπω.

Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα ἐστενοχωρεῖτο πολὺ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὄχι διότι ἦτο μονότονον καὶ ἀνιαρόν, τοὐναντίον μάλιστα ἤνθουν ἐκεῖ τὰ ὡραιότερα ἄνθη τῆς γῆς ὑπὸ γελόεντα οὐρανόν, τὸν ὁποῖον διήρχοντο νέφη ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ ὁμοιάζοντα μὲ ἱπτάμενους ἀγγέλους, τὰ πτηνὰ ἐκελαιδοῦσαν μέσα εἰς δάση αἰωνίως καταπράσινα καὶ μοσχοβολοῦντα, καὶ ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία ἤρχετο μουρμουρίζουσα γλυκὰ-γλυκὰ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὴν ἀκτήν, ἔρερεν ἀντὶ ὀστράκων μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας. Συχνὰ ἡ Ἀργεντίνη ἐστολίζετο μὲ μεγάλα φύλλα καὶ ἄνθη συγκρατούμενα δι' ἀκανθῶν, ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἀπὸ τοὺς πολυτίμους ἐκείνους λίθους καὶ ἐγέλα — ἂν καὶ τόσον μελαγχολική — παρατηροῦσα ἑκυτὴν εἰς τὸ κάτοπτρον τῶν φυάκων, ὅπου ἐφαίνετο τόσον ὡραία.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἐρημία, ἡ ὁποία τὴν καθίστα δυστυχῆ· ἐστενοχωρεῖτο περισσότερον, ἐπειδὴ εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην δὲν εὑρισκε τίποτε διὰ νὰ φάγῃ.

Ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ἐκρέμαντο ἄνθη λευκὰ καὶ ἐρυθρὰ ἀλλ' οὔτε εἰς καρπός, οὔτε ἓν χαμοκέρασον, οὐτε ἓν μοῦρον. Καὶ ὁσάκις ἡ μικρὰ Ἀργεντίνη, τὴν ὁποίαν ἡ πεῖνα ἐπίεζε πολύ, ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της ἄνθη καὶ χόρτα, μετεβάλλοντο ὡς ἐκ θαύματος εἰς ζωύρια τὰ ὁποῖα πετοῦσαν ἀμέσως.

Θὰ ἐκπλήττεσθε, διατὶ ἡ ἀτυχὴς πριγκήπισσα δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην, ἀλλ' ἡ νεράϊδα ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἡ Ἀργεντίνη δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀπεναντίας μάλιστα, ἐνῷ ἦτο δέκα τριῶν ἐτῶν, ἐφαίνετο ἀκόμη μεγαλειτέρα.

Αἱ λύπαι της ὅμως ἦσαν ἀνεκδιήγητοι. Ἡ μόνη της παρηγορία καὶ εὐχαριστησις ἦτο νὰ παρατηρῇ ἑαυτήν, στολισμένην μὲ ἄνθη καὶ ἀδάμαντας μέσα εἰς τὸ νερό, τὸ ὁποῖον ἐκοιμᾶτο ἢ ἔρρεε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Καθ' ἡμέραν ἐπήγαινεν, ἤρχετο, ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κάποτε ἔγλυφε τοὺς βράχους, ἐγέμιζε τὸ στόμα της ἀπὸ θάλασσαν καὶ ἐδοκίμαζε νὰ φάγῃ τοὺς σκληροὺς λίθους. Φεῦ! τίποτε δὲν κατεπράϋνε τὴν πεῖναν της. Ἦτο παράδοξον, πῶς τὴν νύκτα οἱ μικροὶ ἀστέρες δὲν συνεκινοῦντο, ἀφοῦ τὴν ἔβλεπαν τόσον δυστυχῆ· φαίνεται ὅτι ἡ νεράϊδα τοὺς εἶχε κάμῃ κακούς, ὅπως ἦτο καὶ ἡ ἰδία.

Συχνὰ ἡ Ἀργεντίνη, μὴ γνωρίσασα, ἂν καὶ ἦτο εἰς ἡλικίαν νὰ ἀγαπήσῃ καὶ ἀγαπηθῇ, τὰ ὀνειροπολήματα, τὰ ὁποῖα ταράττουσι τὰς ἀθῳοτέρας παρθένους, ἐρώνταζε μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας τὴν σελήνην, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ δαγκάσῃ νομίζουσα ὅτι ἦτο καλὴ διὰ φάγωμα.

Ἐπὶ τέλους ἡ νεράϊδα ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ φοβερὰ αὐτὰ βάσανα καὶ διέταξεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους της νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν νῆσον φέρων μαζί του κάνιστρον γεμᾶτον ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους καρποὺς τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἡ μικρὰ πριγκίπισσα περιπλανωμένη ἐπὶ τῆς

ΞΕΝΑ ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ

—

Γοργοπερνάει Δρακόντισσα καβάλα ἡ Ἀμαζόνα
Στοῦ Ποσειδῶνα τὰ θεριά, στὰ στοιχειωμένα κάστρα
Καὶ τὰ πελώρια κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ βογγάνε
Καὶ τῆς μηνᾶνε ἀπόκρυφα κάποιο χαμὸ μεγάλο
— Ἐργάτες τώρα ἀκούραστοι καὶ ἀλύπητοι λατόμοι
Στὴ χρυσοφόρα πέρα γῆ καὶ στὰ παρθένα δάση
Πρωτόβγαλτα διαμάντια καὶ θησαυρὸ γλυκοθωρᾶνε
Δὲν εἶν' λατόμοι πούζερες καὶ οἱ ἐργάτες πούχες.
Τὰ τέρατα ποῦ ἀδιάκοπα βρυχιοῦνται τοῦ πολέμου
Κάνουν τὸν οὐρανὸ φωτιά, θανατικό, νὰ βρέχῃ.
Τῆς γενναῖες καρδιὲς ὁ Χάροντας κι' ὁ Ἄρης σκάφτουν
Καὶ τὴν Ἀντρειὰ ξεθάφτουν τῶν ξανθῶν παλληκαριῶνε
Καὶ τὴν Ἀντρειὰ ξεθάφτουν τῶν μαύρων παλληκαριῶνε
Στὴ σκληρότατη ἐργατιὰ παραστάτης εἶν' ἡ φήμη
Ποῦχει τὰ μύρια κύματα, ποῦχει τὰ μύρια φῶτα,
Ὑψηλότατη ἁρμονία καὶ ζωγραφιὰ γροικιέται.
Νεράϊδες μέρες μνήματα πελεκοῦν καὶ στολίζουν
Καὶ λάμιες νύχτες σάβανα ὑφαίνουν στὰ παλληκάρια
Κι ἀπὸ μᾶς μακρυὰ κι' ὁλόμακρα ἀπὸ μᾶς καμαρόνουν
Ποῦ τῆς ἀρχαίας μας Ἑλλάδος φυτρώνουν τὰ κρίνα !

De-Rivals

ΣΗΜ Τὸ ποίημα ὡς ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης ἀναφέρεται εἰς τὸν κατὰ τοῦ Τράνσβαλ ἀγῶνα τῶν Ἄγγλων καὶ εἶναι μικρὸς ὕμνος τῶν ἡρώων τῶν Μπόερς καὶ τῶν Ἄγγλων.

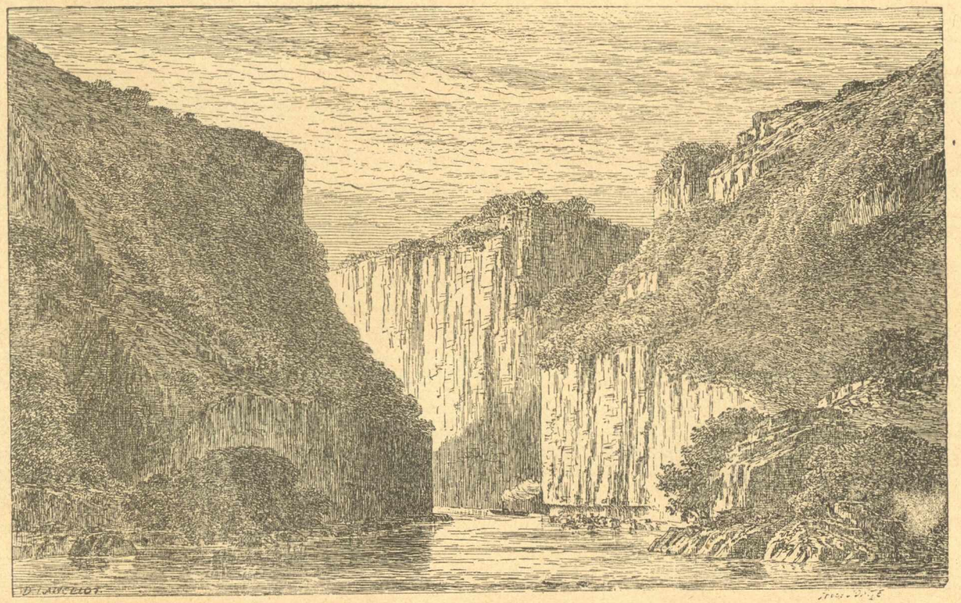

ΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ ΠΥΛΑΙ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ

(Εἰκὼν Δευτέρα)

ὄχθης εἶδε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος της ἄνθρωπος ὡραῖα ἐνδεδυμένος καὶ κρατῶν κάνιστρον γεμᾶτον ἀπὸ ροδάκινα, βερίκοκα, δαμάσκηνα, σταφύλια, σῦκα καὶ κατακόκκινα κεράσια, ἐσκέφθη ἀμέσως ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν ἐξαίρετα εἰς τὴν γεῦσιν καὶ ἔτρεξε μὲ ἀπληστίαν νὰ τὰ ἁρπάξῃ καὶ νὰ τὰ καταπίῃ. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε πλησίον ὁ ἄνθρωπος μὲ τοὺς καρπούς, τῆς ἐφάνη τόσον ὡραῖος μὲ τοὺς λευκούς του ὀδόντας, μὲ τοὺς κυανοῦς ὀφθαλμούς του καὶ μὲ τὰ χείλη του, τὰ ὁποῖα ἦσαν περισσότερον κόκκινα ἀπὸ τὰ κεράσια, ὥστε ἔμεινεν ἐκστατική.

Μήπως ἦτο καλὸς νὰ τὸν φάγῃ, ὅπως τὰ πράγματά τοῦ κανίστρου ; Ἴσως. Ὄχι ὅμως μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. ἐσκέφθη, καὶ τὸν ἐκύταζε τρυφερὰ μέσα σ'τὰ μάτια. εὐτυχής, ἂν καὶ ὑπερβολικὰ πεινασμένη. Ἐπὶ τέλους ἐπήδησεν ἐπάνω του, καὶ πρὶν νὰ ἐγγίσῃ τοὺς καρπούς, τὸν ἐφίλησε γλυκὰ εἰς τὰ χείλη.

Κ. Γιανακάκης
διηγόρος.

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

(Τοῦ Ἰταλοῦ Med. Umberti)

Μεσάνυχτα ! καὶ μέσα ἀπὸ τὰ μνήματα
Πετιοῦνται ἀλαφιασμένοι οἱ πεθαμένοι.
Καὶ φεύγουν πρὸς τὸ Δάσος, πίσω σέρνοντας
Τὰ κάτασπρά των σάβανα ἀγριεμένοι !....

Ὤ, νά ! .. Ἐρθάσαν στὸ Δάσος τῶν πευκῶν, τῶν ἐλάτων,
Καὶ πετοῦνε τὰ σάβανα, καὶ τὰ σκέλεθρα ἀσπρίζουν
Κι' ἀρχινοῦν νὰ χορεύουνε τὸν χορὸν τῶν πνευμάτων
Κι' ὡς στὰ Οὐράνια φωνάζουνε, καὶ τὰ δόντιά τους τρίζουν!.

Κι' ἄλλοι κλαῖνε παράμερα ἀδιάκοπα
Μιὰ γυναῖκα μὲ δάκρυα καλοῦνε,
Καὶ τὰ ξέσκρα χέρια ξαπλώνοντας
Τὸ χαμένο Ἔρωτά τους ζητοῦνε !.....

Κι' εἶναι αὐτὰ τὰ φαντάσματα, τὰ ἀγριωπά, τὰ γυμνά,
Εἶναι αὐτὰ ποῦ μιὰ μέρα εἶχαν σάρκες ἀφράτες,
Εἶχαν σάρκες βελούδινες, κι' εἶχαν κάλλη ναρκίσσων,
Καὶ καρδιὲς ἀπὸ ρλόγα γεμάτες !. ...

Τρεμοσβύνουνε τώρα τ' ἀστέρια...Καὶ τὰ ρῶτα
Τῆς αὐγούλας τὰ πρῶτα ροδίζουν..
Διπλωμένοι στὰ λευκὰ σάβανά των
Οἱ νεκροὶ πρὸς τοὺς τάφους γυρίζουν....

Καὶ βαθειὰ μέσα ἐκεῖ στρυμωγμένοι, θυμοῦνται
Τῆς Ζωῆς τῆς γλυκύτατης τὴ χαμένη ἀγκαλιά,
Καὶ δυὸ χείλη ποῦ ἀσώτευαν σε φιλιὰ καὶ φιλιά !.....

Ναύπλιον

Θρασύβουλος Ζωϊόπουλος

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ὡς εὐφρόσυνον γεγονὸς θεωρεῖται ἡ συνάντησις τοῦ Ἄνακτος ἡμῶν καὶ τοῦ βασιλέως Καρόλου τῆς Ρωμανίας ἐν Ἀθβαζίᾳ, σκοποῦσα τὴν συμφιλίωσιν την σύσφυξιν καὶ τὴν σύμπραξιν Ἑλλήνων καὶ Ρωμούνων ἀμφοτέρων ἀπειλουμένων ὑπὸ κοινοῦ ἐχθροῦ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἵμου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δημοσιεύομεν τὸ πρὸ δεκαετίας ἀκόμη ἔγγραφον πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν τοῦ κ. Γ. Μιστριώτου πρυτάνεως τότε τοῦ ἐθν. Πανεπιστημίου ἐν ᾧ ἐκτίθενται κρίσεις αὐτοῦ περὶ τῶν ἐρίδων τῶν δύο λαῶν καὶ συμβουλαὶ πρὸς ἐπίρρωσιν ἀμοιβαίας συμπράξεως καὶ ἀγάπης.

Καὶ ἰδοὺ τὸ ἔγγραφον δι' οὗ ἀνηγγέλλετο ἡ ἀποστολὴ Ἑλλήνων φοιτητῶν εἰς τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν τῶν Ρωμούνων :

Πρὸς τὸν κύριον Α.Μ. Ἐλιέσκον ἀντιπρόσωπον τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἐν Ρωμανίᾳ φοιτητῶν.

Ἀξιότιμε κύριε,

Μετὰ χαρᾶς εἶδον ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ, ὅτι συνερχόμενοι ἐν Γιουργέβῳ πρὸς τέλεσιν ἑορτῶν καὶ ἐξεύρεσιν τῶν μέσων πρὸς συμφιλίωσιν τῆς νεολαίας τῶν λαῶν τοῦ Αἵμου, καλεῖτε καὶ τοὺς ὑμετέρους συναδέλφους τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ πρόθεσις ὑμῶν εἶναι εὐγενὴς, ἀξία τῆς Πανεπιστημιακῆς νεολαίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος Κατὰ τὴν παγκοσμιον ἱστορίαν αἱ ἔριδες περιφανῶς ἐζημίωσαν μεγάλους καὶ πανσθενεῖς λαούς, ἐνῷ ἄλλοι ἀσθενεῖς ἐκ μικρῶν ἐροδίων ὁρμηθέντες καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἔχοντες, ἐξήρθησαν εἰς δύναμιν καὶ κλέος. Διὰ τοῦτο ἐν ταῖς μεγάλαις τῆς κοινῆς πατρίδος περιπετείαις εἶναι παρήγορον, ὅτι οἱ νέοι πάντων τῶν λαῶν τοῦ Αἵμου ὡς εἷς ἄνθρωπος ἐγερθέντες καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἰδέας τῆς συμφιλιώσεως ἐμπνευσθέντες, ἀποδιώκουσιν ἔριδας, ἃς ἠγνόουν οἱ ἡμέτεροι πατέρες.

Κατὰ τὴν ὑμετέραν ἐπιθυμίαν καλέσας δι' ἐγγράφου τὴν Πανεπιστημιακὴν νεολαίαν, ὅπως μετάσχῃ τῶν ὑμετέρων ἑορτῶν, ὁμολογῶ, ὅτι εὗρον ταύτην προθυμοτάτην. Οὕτω πέμπεται ἐπιτροπεία ἐκ πέντε μελῶν, τοῦ κ. Ράδου ὡς ἡγήτορος, τοῦ κ. Ραφαήλ, τοῦ κ. Φιλαδελφέως, τοῦ κ. Πετροπούλου καὶ τοῦ κ. Γκολφινοπούλου.

Ἡ ἐπιτροπεία αὕτη, ἣν συνίστημι τῇ Ὑμετέρᾳ φιλοξενίᾳ, κομίζει τοὺς πόθους καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἐγὼ δ' εὔχομαι, ὅπως αἱ ὑμέτεραι ἐνέργειαι μὴ περιορισθῶσι μόνον ἐν ταῖς τοῦ συνεδρίου συζητήσεσιν, ἀλλ' ἱδρύσωσι καὶ διαγωνίσματα ἀφορῶντα εἰς τὴν συγγραφὴν ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὰ συμφέροντα ὁλοκλήρου τῆς Ἰλλυρικῆς Χερσονήσου. Τὰ διαγωνίσματα ταῦτα συντηρούμενα ὑπὸ πάντων τῶν Πανεπιστημίων τῶν λαῶν τοῦ Αἵμου καὶ κρινόμενα ὑπὸ διεθνῶν κριτῶν, δύνανται νὰ παραγάγωσι συγγραφὰς σπουδαίας, δυναμένας νὰ ἐπιρρώσωσι τὴν ἀμοιβαίαν φιλίαν, ἂν αὗται μεταφρασθῶσιν εἰς πάσας τὰς γλώσσας τῶν φιλικῶς διακειμένων λαῶν. Πρὸς δὲ δύνανται νὰ ὑποστηριχθῶσι καὶ διεθνῆ θέατρα, ἅπερ περιερχόμενα τὰς μεγάλας πόλεις τῶν λαῶν τοῦ Αἵμου δύνανται νὰ διασπείρωσι τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Τοιαῦται εὐγενεῖς ἐνέργειαι πάντως θέλουσι διεγείρει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν πάντων τῶν εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς ἄλλης Εὐρώπης πρὸς λαοὺς ὁμονοοῦντας καὶ ἐν ἀγάπῃ ἀναπτυσσομένους ἐπ' ἀγαθῷ τῶν πραγματικῶν συμφερόντων τοῦ ὅλου Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26η Αὐγούστου 1891
Ὁ Πρύτανις
Γ. Μιστριώτης

Ἕτερον εὐφρόσυνον ἄγγελμα τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶναι ἡ προσφορὰ 500,000 χιλιάδων φράγκων, ὑπὸ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ ὁμογενοῦς κ. Γρ. Μαρασλῆ πρὸς ἀνέγερσιν μεγάρου τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Ἀθήναις. Ὁ κ. Μαρασλῆς, διὰ τῶν γενναίων αὐτοῦ δωρεῶν δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ εἷς τῶν μεγαλειτέρων εὐεργετῶν τοῦ ἔθνους, διότι θυσιάζει ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ὑπὲρ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλλὰς χρεωστεῖ κυρίως τὴν δόξαν αὐτῆς καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἃς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δυνατὸν ν' ἀναδειχθῇ μεγάλη καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἤδη παρουσιάζει τόσα φιλόστοργα κι' ἐνθουσιώδη τέκνα ὡς τὸν κ. Μαρασλῆν.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

—Αὐγούλα, πάει φωνάζοντας διαβάτης νηφερμένος,
Νυφοῦλα τοῦ καλοκαιριοῦ, δροσολουσμένη Αὐγούλα,
Τοῦ ὀνείρου μου προσκύνημα, μεθύστι τῆς ζωῆς μου,
Ποιανοῦ εἶν' τ' ἀχνάρια τὰ πλατειὰ μέσ' στὰ παρθένα δάση ;
Τὰ αἵματα, ἡ σταλαγματιές, ποιανοῦ θεριοῦ μεγάλου;
—Τὸν κυνηγάρη ἀποζητεῖς τὸν κοσμοξακουσμένο !
Τ' ἀχνάρια εἶνε τοῦ Χάροντα, τὰ αἵματα τοῦ κόσμου.
Διαβάτη, μὴν πολυρωτᾶς, τ' εἶνε καϋμὸς μεγάλος !
—Αὐγούλα, μὲ καταφρονᾶς. Ἐγὼ εἶμαι ἀντρειωμένος
Κι' ἂν εἶν' ὁ μαῦρος Χάροντας κουρσάρος, καβαλάρης,
Τρέχω κ' ἐγὼ σὰν ἀστραπή, στὴ γῆ καὶ στὸν αἰθέρα.
Ἐσκλάβωσα τὴ θάλασσα μαζῆ καὶ τὸν ἀγέρα,
Ἐγὼ στὰ χέρια μου κρατῶ δετὸ τ' ἀστροπελέκι.
Γροικῶ τῶν ἄστρων τοὺς ψαλμούς, τῶν ἥλιων τῆς ἀγάπες.
Τάξε μου Αὐγούλα τὸ φιλὶ κ' ἐγὼ νὰ σοῦ τὸν φέρω
Τὸν ἄκαρδο τὸν Χάροντα νεκρὸ σοβανωμένο !—
Τοῦ δίνει τὸ στερνὸ φιλὶ δακρύζοντας ἡ Αὐγούλα.
Κι' ὁ νηὸς ἀστραποχύνεται τὸ Χάροντα ζητόντας,
Πίσω ἀπ' τὰχνάρια τὰ πλατειὰ μέσ' στὰ παρθένα δάση.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Διὰ τὴν ἱστορικὴν σημασίαν ἣν ἔχει ὁ λόγος τοῦ Βασιλέως ἡμῶν κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἥρωος στρατηγοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη δημοσιεύομεν τοῦτον καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ :

— Καὶ πάλιν συνερχόμεθα ὅπως ἀποκαλύψωμεν τὸν

ἀνδριάντα ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τῆς ἡμετέρας χώρας, ἐνδοξοτάτου μαχητοῦ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος. Ἄλλοτε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀειμνήστου ναυάρχου Μιαούλη ἔλεγον, ὅτι τὸ Ἔθνος τιμᾷ ἑαυτό, ὅταν τιμᾷ τοὺς μεγάλους ἄνδρας τούτους, κατ' ἐξοχὴν ἀγαπήσαντας τὴν Πατρίδα καὶ θυσιάσαντας τὰ πάντα ὅπως καταστήσωσιν αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον.

Διὰ τοῦτο συγχαίρω τὴν ἀγαπητήν μου πόλιν Ναύπλιον, τὴν πρώτην τῆς Ἑλλάδος πρωτεύουσαν, ἥτις θὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν νὰ περικλείῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἡ μνήμη τοῦ γηραιοῦ ἥρωος καὶ τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ ἀνδραγαθημάτων θὰ ἐπιζήσῃ βαθέως ἐγκεχαραγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς Ἕλληνος. Ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι δὲν συνήλθομεν περὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦτον μόνον διὰ νὰ δείξωμεν τὴν χαράν μας, ἀλλ' ἵνα καὶ διδαχθῶμεν θαυμάζοντες τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου τούτου Ἡγέτου τοῦ λαοῦ, ὅστις μετὰ πλείστων ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἐπολέμησεν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς Πατρίδος.

Εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γενεὰν ἀπόκειται νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον, εἰς δὲ τὰς μελλούσας νὰ συμπληρώσωσιν αὐτό.

Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη ἀνενδότως νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ ἐπαγρυπνῶμεν εἰς τὴν ἄμυναν τῆς χώρας καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, εἶμαι δὲ εὐτυχὴς σήμερον δυνάμενος νὰ βεβαιώσω ὅτι πρὸς τοῦτο ἤγινεν ἤδη καλὴ ἀρχὴ διὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ Νόμου περὶ Γενικῆς Διοικήσεως, ἥτις ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ χώρα θέλει τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ ἀπηλλαγμένην πάσης ἀλλοτρίας ἐπιδράσεως.

Εἶμαι ἀδιασείστως πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀγαπητός μου υἱὸς Διάδοχος Γενικὸς Ἀρχηγὸς, ἐμπνεόμενος ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Στρατὸν καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν εὐημερίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους, εὐσυνειδήτως καὶ μετὰ πάσης προθυμίας θὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν στερρὰν διοργάνωσιν ἢ ἀνάπτυξιν τῶν κατὰ γῆν δυνάμεων τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης, ἀλλ' ὅπως κατορθωθῇ τοῦτο ἀπαραίτητον εἶνε ἵνα καὶ ὁ λαὸς ὑποστηρίξῃ τὸ ἔργον προσερχόμενος προθύμως πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ ὑποχρεώσεων. Τὰ Ἔθνη καθῆκον ἔχουσι νὰ μὴ παραβλέπωσι τὸν προορισμόν των, πρὸς τοῦτο δὲ ὀφείλουσιν ἀδιαλείπτως νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς Στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς αὐτῶν συντάξεως καὶ παρασκευῆς.

Μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ καθῆκον ἡμῶν εἶνε νὰ φρουρῶμεν τὰν Πατρίδα, ἣν ὡς παρακαταθήκην ἱερὰν ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς, ὅτι ἡ παρακαταθήκη αὕτη πρέπει ἄθικτος νὰ μεταδίδηται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, καὶ ὅτι ὀφείλομεν ἀμετακλήτως νὰ τηρῶμεν τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις, τὴν γλῶσσαν ἡμῶν καὶ τὰ ἡμέτερα δικαιώματα.

Πρὸ ἑβδομήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν ἀποτελοῦμεν ἀνεξάρτητον Κράτος, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς ἡμετέρας ἀνεξαρτησίας, ἂν θέλωμεν νὰ διατηρήσωμεν αὐτήν. Καὶ τώρα ἀποκαλύψατε τὸν στρατηγὸν Κολοκοτρώνην καὶ ἀναφωνήσατε πάντες μετ' ἐμοῦ! Αἰωνία ἡ μνήμη του! Ζήτω τὸ Ἔθνος!

ΟΙ ΚΑΤΑΛΑΝΟΙ

Οἱ κάτοικοι τῆς Καταλωνίας ἐν Ἱσπανίᾳ ἐπιζητοῦσιν αὐτονομίαν μέχρι χωρισμοῦ ἀπὸ τῆς Ἱσπανίας. Ἐν Βαρκελώνῃ ὁ πολιτευτὴς Π. Μαργάλ ἠγόρευσεν ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας, ἀλλ' ἐζήτησε συγχρόνως τὴν ἀπόλυτον τῆς Ἱσπανικῆς πατρίδος ἀκεραιότητα. Κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τῆς αἰθούσης τὰ πλήθη ἔψαλλον τὴν Μασσαλιώτιδα, καὶ ζητωκραυγαὶ ἐξερράγησαν «ζήτω, ἡ Δημοκρατία τῆς Καταλωνίας! ζήτω ὁ Π. Μαργάλ» ἡ πολιτικὴ φρουρὰ ἠναγκάσθη νὰ παρέμβῃ καὶ συλλήψεις ἐνηργήθησαν.

Ο ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἀληθὴς ἐθνικὴ καὶ μεγάλης σημασίας πανήγυρις ἦτο ἡ ἑσπέρα τῆς 8ης Μαΐου καθ' ἣν ἐν τῷ δημοτικῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν ἐδιδάσκετο δι' ἕκτην φορὰν ὁ Οἰδίπους Τύραννος τοῦ Σοφοκλέους πρὸς τιμὴν τῶν Πανελλήνων ἰατρῶν, τῶν παρεπιδημούντων χάριν τοῦ Ἰατρικοῦ Συνεδρίου ἐν Ἀθήναις. Καταλληλότερος συνδυασμὸς τῆς τιμητικῆς ταύτης διδασκαλίας δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, ἀφ' οὗ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι οἷαν σημασίαν ἔχει τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον διὰ τὸ ἔθνος θέλον νὰ καθάρῃ αὐτὸ τῶν παντοειδῶν νόσων, τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ Ἑταιρεία ἡ πρὸς διδασκαλίαν Ἀρχαίων δραμάτων ἔχουσα σκοπὸν νὰ καθάρῃ τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀπὸ τῶν παντοίων ψυχικῶν νόσων, ἃς ἐκ τῶν σημερινῶν χρόνων τοῦ ὑλισμοῦ παρέλαβε, διὰ τῆς ἀπεικονίσεως καὶ τῆς ζωηρᾶς ἀναπαραστάσεως τῶν μεγίστων ἠθικῶν ἀληθειῶν καὶ τοῦ ὑπερτάτου Καλοῦ.

Εἶνε ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ὁ ἀκαμάτως ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν μεγαλείου ἐργαζόμενος πρόεδρος τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας κ. Γ. Μιστριώτης, εἰς οὗ καὶ μόνου τὰς μετὰ πόνων καὶ μόχθων ἐνεργείας ὀφείλεται τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην ἦτο ὑπέρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐπιτυχής. Ὁ ἐμπνευσμένος καὶ ὁ ὑπὸ τῆς θείας μανίας ἐλαυνόμενος ἐνθουσιώδης τῶν ἀρχαίων ἔργων διερμηνευτὴς κ. Νικόλαος Κυπαρίσσης, ὅστις εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀρχαίων δραμάτων, ἐξήρθη εἰς ὕψος τέχνης μέγα, κατορθώσας ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν τοῦ δράματος, καθ' ἃς ἄρχεται τὸ διὰ τὴν νόσον τῆς πόλεως ἐνδιαφέρον τοῦ εὐτυχοῦς καὶ φιλοπόλιδος βασιλέως, μέχρι τῶν στιγμῶν τῆς ὑπερτάτης τραγικῆς φρίκης, νὰ κρατήσῃ ἀδιάπτωτον τὴν προσοχὴν τῶν θεωμένων ἀκροατῶν, συγκινῶν καὶ ἀποσπῶν τὰ δάκρυα διὰ τῶν ἐντεχνοτάτων περιπετειῶν τοῦ ἀρχαίου Ἀριστουργήματος, καθ' ἃς ἰδίᾳ ἐκορυφώθη ἡ δύναμις τοῦ συμπαθοῦς ἐρασιτέχνου. Κατὰ τὴν κοινὴν πάντων κρίσιν μόνος ὁ κ. Κυπαρίσσης ἠδυνήθη νὰ διαπλάσῃ τελείως τὸν χαρακτῆρα τοῦ Οἰδίποδος μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ψυχικῶν ἐκφάνσεων, ἀποδειχθεὶς τέλειος κάτοχος τοῦ Ἀρχαίου δράματος. Ἐπίσης καὶ ἡ δις Δήμητρα Ἀποστόλου, ἡ μόνη Ἑλληνὶς τραγῳδὸς καὶ λογία ἐρασιτέχνις, ὡς Ἰοκάστη, κατώρθωσε νὰ ἀποδώσῃ τὰς μυχιαιτάτας τῆς ψυχῆς διαταράξεις κατὰ τὰς στιγμὰς καθ' ἃς δεικνύεται θῦμα τοῦ πεπρωμένου, διὰ τέχνης ἀπαραμίλλου καὶ θαυμαστῆς. Καὶ ὁ κ. Ἀριστείδης Ζήνων ὡς Τειρισίας τέλειος, τέλειος. Ὡς ἐξάγγελος δέ, διότι ὑποδύεται δύο πρόσωπα, ἀκόμη τελειότερος· ἐκρίθη καὶ ὡς ὁ δεινότερος καὶ τελειότερος τῶν ἐξαγγέλων ὅσοι ποτὲ ἐφάνησαν ἐν Ἀρχαίοις δράμασι.

Ἐπίσης ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς θεράπων ὁ κ. Μουστάκκς, καὶ ὁ κ. Εὐάγγελος Παντελίδης ὡς ἄγγελος καὶ ὁ κ. Σαδούκας ὡς Κρέων, ὑπεδύθησαν μετὰ τῆς προσηκούσης τέχνης τοὺς χαρακτῆρας των. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ διδασκαλία τῆς ὀγδόης Μαΐου ἦτο ἡ τελειοτέρα πασῶν τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Οἰδίποδος, καὶ εἶνε ἄξιοι θερμοτάτων συγχαρητηρίων οἱ ἀνωτέρω ἐρασιτέχναι. Ἐπίσης ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν δύναμιν τοῦ μόνου Ἕλληνος καθηγητοῦ τῆς Ἀπαγγελίας κ. Μάρκου Σιγάλα συντελέσαντος μεγάλως διὰ τῆς πασιγνώστου περὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀπαγγελίας ἱκανότητός του εἰς τὴν ὅλην ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΛΑΪΚΟ

ΚΩΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ κατωτέρω λαϊκὸν διήγημα εἶνε ἐκ τῶν ἀνεκδότων ἐκείνων θησαυρῶν τοὺς ὁποίους μόνον ἡ ἑλληνικὴ λαϊκὴ φιλολογία δύναται νὰ ἐπιδείξῃ. Ἰδιαιτέρως διακρίνει τὸ διήγημα πνεῦμα σπιθηροβόλον καὶ τεχνικωτάτη πλοκή. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς νομίζει κανεὶς ὅτι ἅμα τῇ συνπληρώσει τῆς πρώτης ἐννοίας θὰ λήξῃ τὸ διήγημα. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ περιμένει τοῦτο, βλέπει ἀμέσως προβάλλουσαν νέαν σκηνήν, χαριεστέραν καὶ πνευματοδεστέραν τῆς πρώτης, καὶ τοῦτο ἐπ' ἄπειρον. Ἐν γένει ἡ πλοκή του εἶναι τοιαύτη, ὥστε μόνον πρὸς τὴν πλοκὴν τοῦ Τυράννου Οἰδίποδος δύναται νὰ συγκριθῇ.

Θὰ ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ παραστάντες εἰς τὰς τελευταίας γενομένας παραστάσεις αὐτοῦ, μὲ πόσην τέχνην ὁ Σοφοκλῆς κατωρθώνει καὶ παρασύρει ἐπὶ τόσον μακρὸν διάστημα τὴν λύσιν τοῦ δράματός του ἐνῷ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς νομίζει τις ὅτι ἀμέσως θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ λύσις. Τὸ διήγημα τοῦτο μοὶ διηγήθη Μυτιληναία κυρία, τὸ ἀντέγραψα δὲ καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ὅπως τὸ ἐδιηγεῖτο, χωρὶς νὰ προσθέσω ἢ νὰ παραλάξω τὸ λεκτικὸν οὐδ' ἐπελάχιστον. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως τὸ λεκτικὸν, ἔχει τι τὸ ὀλίγον ἐπιτηδευμένον τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν τὸ ἔγραψα ὅταν τὸ πρῶτον τὸ ἐδιηγεῖτο, ὁπότε τὸ ἐδιηγεῖτο μὲ πολὺ περισσοτέραν φυσικότατα, ἀλλ' ὅταν τὴν παρεκάλεσα ἐπίτηδες νὰ μοὶ τὸ διηγηθῇ ἐκ δευτέρου. Αὐτὴ ὅμως ἀκριβῶς ἡ ἐπὶ παρακλήσει διήγησις τοῦ ἀφῄρεσεν μέγα μέρος τῆς φυσικότητος τῆς ἐκφράσεως, διότι ἡ διηγουμένη διετέλει κατὰ τὴν δευτέραν διήγησιν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἰδέας νὰ τὸ διηγηθῇ καλλίτερα, τοῦθ' ὅπερ κατέστρεψε τὴν ἀρχικὴν φυσικότητα.

Γ. Χατζηγιαννάκγολους

Ἡ μητέρα πρὸς τὸ παιδί της. Νὰ πᾷς νὰ πάρῃς μιὰ ὀκὰ κρέας χωρὶς κόκκαλα· πῆγε αὐτό, καθότανε ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ στὸ κρεοπωλεῖο, σράζουν τὸ ἕνα τ' ἀρνί, σφάζουν τἄλλο, ὅλα εἶχαν κόκκαλα· βράδιασε ὁ θεὸς τὴν ἡμέραν ὅλα τὰ ἀρνιὰ τὰ πωλήσανε· αὐτὸ κάθεται ἀκόμα ἀπ' ἔξω.

— Τί στέκεσαι δῶ βρὲ παιδὶ ἀπ' τὸ πρωΐ;—μὲ ἔστειλ' ἡ μάνα μου νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ ὀκὰ κρέας χωρὶς κόκκαλα, μὰ κανένα τέτοιο ἀρνὶ δὲν ἔσφαξες.—νὰ μωρὲ πάρ' αὐτὴν τὴν κοιλιά, δὲν ἔχει καθόλου κόκκαλα· τὴν παίρνει τὴν πάγ' στὴν μάνα του.

— Ποῦ ἤσουνα βρὲ ἀπ' τὸ πρωΐ, τί ἔκαμνες· δὲν ἔσφαξε κανένα ἀρνὶ μὲ δίχως κόκκαλα, καὶ μοῦδωκε αὐτὴ τὴν κοιλιά.

Ὦ πανάθεμά σε! πάρτην τοὐλάχιστον νὰ τὴν πλύνῃς. Πάγ' στὴ βρύσι, τὴν πλέν' τὴν πλέν' ὧρες· στὸ τέλος τὴν πηγαίνει στὴ μάνα του πάλει γεμάτη· δὲν τοὐκοφτε νὰ τὴν σκίσῃ.—Ὦ ποῦ νὰ μοῦ χαθῇς· πᾶνε βρὲ πίσω στὴ θάλασσα καὶ παρ' κι' αὐτὸ τὸ μαχαῖρι καὶ σχίστην.

Παγ' στὴ θάλασσα· μὰ πῶς νὰ τὴν σχίσῃ τώρα, δὲν ἤξευρε. Περιμένει λοιπὸν νὰ περάσῃ κανεὶς νὰ τοῦ δείξῃ· βλέπ' ἔξαφνα ἕνα πλοῖο, φωνάζ' λοιπόν. «Βρὲ καπετάνιε, ἔλα δῶ βρέ, γύρισε πίσω, ἔλα δῶ»· ἦλθε τὸ καράβι.—Τί θέλεις.—Νὰ μοῦ δείξῃς πῶς σχίζουν τὴν κοιλιά.—Γι' αὐτὸ μᾶς γύρισες πίσω; ἀντὶς νὰ πῇς «ὥρα καλὴ στὴν πρύμνη σας κι' ἀέρα στὰ πανιά σας, μηδὲ πουλὶ πετάμμενο νὰ μὴ βρεθῇ προστά σας» μᾶς γύρισες πίσω, νὰ παληάνθρωπε· τοῦ δώσανε ἕνα ξύλο ποῦ ἦταν ὅλο δικό του.

Μόλον τοῦτο τοῦ δείξανε πῶς νὰ τὴν σχίσῃ τὴν κοιλιά. Ἐπὶ τέλους τὴν ἔπλυνε, τὴν ἔβαλεν στὸ λαιμό του καὶ ἐπιστρέφει. Στὸ δρόμο ποῦ πήγαινε βρίσκει ἕνα κυνηγό, τοῦ λέει λοιπὸν «ὥρα καλὴ στὴν πρύμνη σου καὶ ἀέρα στὰ πανιά σου, οὐδὲ πουλὶ πετάμμενο νὰ μὴ βρεθῇ μπροστά σου».—Βρὲ τὸν παληάνθρωπο· νὰ κι' αὐτήν, νὰ κεκεῖνην, νὰ μάθῃς ἄλλη φορά· ἀντὶ νὰ λὲς «πέντε πέντε τὴν ἡμέρα καὶ ἑκατὸ τὴν ἑβδομάδα» Στὸ δρόμο πηγαίνοντας βρίσκει ἕνα λείψανο, ἀρχηνᾷ «πέντε πέντε τὴν ἡμέραν, κ' ἑκατὸν τὴν ἑβδομάδα» τρώγει κι' ἀπεδῶ ἕνα ξύλο καλό.—Μὰ τί νὰ λέγω;—ὁ θεὸς σχωρέστον, ὁ θεὸς σχωρέστον», φεύγει.

Στὸ δρόμο βρίσκει μιὰ ἐκκλησία, μπαίνει μέσα, βρίσκει δύο ποῦ στεφανόνωντανν· ἀρχίζει «θεὸς σχωρέστους, θεὸς σχωρέστους».—Τί λὲς βρέ: νά!—Τί θέλετε νὰ λέγω;—μ' αὐτὴν νὰ φᾷς, μ' αὐτὴν νὰ πιῇς, μ' αὐτὴν νὰ πές' νὰ κοιμηθῇς. Πάγ' παρακάτω βρίσκει ἕνα ποὐκαμνε τὸ νερό του, ἀρχίζει «μ' αὐτὴν νὰ φᾷς, μ' αὐτὴν νὰ πιῇς, μ' αὐτὴν νὰ πές' νὰ κοιμηθῇς», τῇς τρώγ' κι' ἀπεδῶ.—Τί νὰ λέγω λοιπὸν—ὄρ βρώμισε. ὄρ, βρώμισε. Στὸ δρόμο πηγαίνωντας, βρίσκει ἕναν παπᾶ ποῦ λιβάνιζεν· ἀρχίζει «ὄρ βρώμισε, ὄρ βρώμισε».

— Τί λὲς βρὲ καταραμένε.—Τί νὰ λέγω παπᾶ μου;—ὄχ καὶ μύρισε, ὄχ καὶ μύρισε. Στὸ δρόμο βρίσκει δύο ποῦ μαλώνανε; ἀρχινᾷ «ὄχ μύρισε, ὄχ μύρισε», ἀντὶς μωρὲ νὰ μᾶς χωρίσῃς, μᾶς περιπαίζῃς; νὰ παληάνθρωπε. Πάγ' παρακάτω βρίσκει μιὰ γάτα κ' ἕνα σκύλο ποῦ μαλώνανε· πάγ' νὰ τοὺς χωρίζει χάνει τὴν κοιλιά, τοῦ τὴν ἀρπάξανε.

Γυρίζ' στὸ σπῆτι χωρὶς κοιλιά· θυμώνει ἡ μάνα του τὸν ἔσπασε στὸ ξύλο.— Ἄδε τοῦ λέγει νὰ πάρ μιὰ ὀκὰ λάδι, πᾶρε αὐτὴ τὴν βουκάλα.—πάγ' στὸν παντοπῶλη.—βᾶλε μιὰ ὀκὰ λάδι.—φέρε· μὰ δὲν τὸ πέρνει.—νὰ ἔχ'

καὶ ἀπὸ δῶ μέρος, γυρίζει τὴν βουκάλα γιὰ νὰ βάλῃ καὶ στὸ λάκκον τοῦ πάτου, πάγ' τὸ πολὺ τὸ λάδι, χύθηκε. Πάγ' στὸ σπῆτι—τόσο λάδι μόνο πήρες βρέ, ὄχι ἔχει κι' ἀπὸ δῶ· γυρίζ' ξανὰ τὴν φιάλην χύνει καὶ τὸ ἄλλο.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ

Κατ' ἐλευθέραν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ κειμένου μετάφρασιν

Ὑπὸ Ι. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑ

Ι

ΕΛΕΓΕΙΑ Πρώτη

Πῶς ὁ ποιητὴς ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς εἰς τὴν Ἐρωτικὴν ποίησιν μετέστη.

Ἕτοιμος ἤμουν μὲ βαρὺ καὶ σοβαρὸ τὸν τόνο
νὰ ψάλω ὅπλα καὶ στρατοὺς καὶ φοβεροὺς πολέμους,
κ' εἶχα διαλέξει μάλιστα καὶ ταιριαστοὺς τοὺς στίχους,
ὅλους μὲ ἴσιαις συλλαβαὶς 'σὰν στίχους τοῦ Ὁμήρου.
Δὲ ξέρω πῶς συνέβηκε καὶ τῶμαθε ὁ Ἔρως·
ἐγέλασε καὶ 'στὰ κρυφὰ μιὰ συλλαβὴ μοῦ κλέφτει (*)
Ποιὸς σοῦ 'δωκε τὴν ἄδεια, παιδὶ παραλυμένο,
καὶ πᾶς κι' ἀνακατόνεσαι 'στοῦ κόσμου τὰ τραγούδια;
Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ποιηταὶ λατρεύομε τὴς Μούσαις,
ἢ μὴ τυχὸν κ' ἐνόμισες πῶς εἴμεθα 'δικοί σου;
Μήπως ἀκούσθηκε ποτὲ νὰ πάρῃ νὰ φορέσῃ
ἡ Ἀφροδίτη τῆς ξανθῆς τῆς Ἀθηνᾶς τὰ ὅπλα,
ἢ ν' ἀναμίσῃ ἡ Ἀθηνὰ τὴ φλόγα τὴ δική σου;
Ποιὸς θὲ νὰ 'δῇ τὴ Δήμητρα νὰ βασιλεύῃ μόνη
ἀπάνω 'στὰ 'ψηλὰ βουνά, τὰ καταδασωμένα,
ἢ τὴν παρθένα τὴ θεὰ μὲ τὴ χρυσῆ φαρέτρα,
ποιὸς θὰ τὴν δῇ 'ς τὸ ἄροτρο σιμὰ νὰ παραστέκῃ
καὶ δὲν θὰ παράξενευθῇ καὶ δὲ θὲ ν' ἀπορήσῃ;
Ἂς 'πάρῃ τότε τὸ λοιπὸν κι' ὁ Ἄρης μία λύρα
καὶ μία λόγχη σουβλερὴ ὁ ξανθομάλλης Φοῖβος!
Ἀφοῦ, παιδί μου, ὁλόκληρο τὸν κόσμο κυριεύεις
καὶ 'ς τὴ δική σου δύναμι 'μποροστὰ καμμιὰ δὲν βγαίνει,
τί πᾶς κι' ἀνακατόνεσαι μὲς 'ςταῖς δουλιαῖς τῶν ἄλλων;
Αἴ; Δὲν σοῦ φθάν' ἡ δόξα σου πικρὰ μοῦ θέλεις κι' ἄλλη;
Νὰ ξηγηθοῦμε. Ποιὰ θαρρεῖς πῶς ἔχεις ἰδικά σου;
Ἔχεις 'ς τὴν ἐξουσία σου τὰ τέμπη τοῦ Ἑλικῶνος;
Ἄλλο δὲ μένει νὰ μᾶς 'πῇς παρὰ πῶς κι' ὁ Ἀπόλλων
μποροστά σου μόλις πιὰ κρατεῖ τὴ λύρα του 'στὰ χέρια.
Δὲν εἶχα γράψει 'στὸ χαρτὶ καλὰ καλὰ ἀκόμα
τὸν πρῶτο στίχο, 'ποῦ ἄρχιζα τὸ νέο ποίημά μου,
καὶ νά τον καὶ μὲ στραμπᾶ καὶ κόφτει τὴν ὁρμή μου.
Ἀνώρελα τοῦ 'φώναζα καὶ τοῦ παραπονιοῦμουν,
πῶς ἡ δική μου ἡ δουλιὰ δὲν εἶναι τὰ τραγούδια·
νὰ ψάλω δὲν ἐσκόπευα τὰ ὥμορφα τ' ἀγόρια
οὔτε κοπέλλαις μὲ μακρυὰ μαλλιὰ νὰ τραγουδήσω.
Τέτοια καὶ ἄλλα ἔλεγα παράπονα ἀκόμα,
μὰ 'κεῖ ποῦ τὰ ἔλεγα, ἔξαφνα λύνει ἐκεῖνος
μὲ μία τὴ φαρέτρα του, 'παίρνει κἀμπόσα βέλη,
ἑτοιμασμένα ἐπίτηδες νὰ 'μποῦνε 'ς τὴν καρδιά μου,
καί, δυνατὰ τεντόνοντας τὸ φοβερό του τόξο,
'ς τὸ γονατό του περαστό,—Νά, 'πάρε, ποιητή μου,
μοῦ εἶπε, 'πάρε το αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ τραγουδήσῃς.
Ἀλλοίμονο! ἀλάθευτη ποῦ εἶχε τὴ σαΐτα,
ἀλλοῖ! τὸ ἄσπλαχνο παιδί! Ἔχω φωτιὰ 'στὸ στῆθος
καὶ βασιλεύει ὁ Ἔρωτας μὲς 'στὴ φωτιὰ μονάχος.
Μὲ δεκαπέντε συλλαβαὶς λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ ψάλω,
ἀφοῦ τὸ θέλει καὶ καλὰ ὁ Ἔρως, τί νὰ γίνῃ!
Ἔχετε 'γειά, στρατεύματα καὶ πόλεμοι καὶ ὅπλα,
μὲ τὸ βαρὺ τὸ μέτρο σας, τὸ σοβαρὸ τὸν τόνο!
Καὶ σύ, καλή μου σύντροφε, ἀγαπημένη Μοῦσα,
βάλε στεφάνι ἀπὸ μυρτιὰ νεόκοπη, ἀνθισμένη,
'ς τὸ μέτωπό σου τὸ ξανθὸ κ' ἑτοίμαζέ μου στίχους.

(*) Δηλ. ἐξ ἑκάστου δευτέρου στίχου, μεταβαλλομένου οὕτω εἰς πεντάμετρον ἀπὸ ἑξαμέτρου ὡς ἑξῆς:

Par erat inferior versus. Risisse Cupido
dicitur, atque unum surripuisse pedem.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Ἐν Λονδίνῳ ἐπωλήθη ἐν ὀημοπρασίᾳ συλλογὴ αὐτογράφων περίεργος, ἀνερχομένη εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἐπιστολὴ τῆς περιωνύμου κυρίας Ρολάνδου, φέρουσα ἡμερομηνίαν τῆς 2 Ἰανουαρίου 1785, ἀφηγουμένη τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς Ἀγγλίαν καὶ οἰκτείρουσα τὴν ἐχθροπραξίαν, ἥτις ἐπικράτει ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπωλήθη 275 φράγκα. Αὐτόγραφον ἔγγραφον τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΣΤ' διαβιβασθὲν τὴν 15 Ἰουλίου 1782 πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐπωλήθη 500 φράγκα. Ἄλλο αὐτόγραφον τοῦ περιβοήτου δημίου Σαμψὼν, ἀφηγούμενον μετὰ λεπτομερειῶν τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, ἐπωλήθη 625 φράγκα. Ἡ ἀποχαιρετιστήριος ἐπιστολὴ τῆς Καρλότας Πορδὲη πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς πρὶν μεταβῇ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Βαρᾶν, ἐπωλήθη μόνον 300 φράγκα. ἐνῷ ἀσήμαντον αὐτόγραφον τοῦ Ροβεσπιέρου, φέρον ἡμερομηνίαν τῆς 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1793 ἐπωλήθη 425 φράγκα. Πᾶσαι αἱ τιμαὶ αὗται δὲν εἶνε πολὺ ηὐξημέναι καὶ ἀποδεικνύουσι πραγματικὴν ὑποτίμησιν ἐπὶ τῶν αὐτογράφων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

*** Ἐπερχόμενός τις ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του μετ' εὐβουλίας, ἰσχυρότερός ἐστιν ἢ μετ' ἔργων δυνάμεως.

*** Τὸ γῆρας ὄκνον φέρει.

Θουκυδίδης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἡ προστυχὴ μιᾶς Λάμιας σ' ἔσκιαξε καὶ σοῦ πῆρε τὸ λογικό. Ἡ ὀμορφιὰ κ' οἱ χάρες μιᾶς Νεράϊδας σοῦ πῆραν τὴν καρδιὰ καὶ σ' ἔκαμαν δικό της κ' ἐσκλάβωσαν τὸ εἶναι σου. Ἔχει περίσσιο κομμάτι ἡ παληκαριὰ κ' ἔχει ἡ ἀγάπη τὴ δύναμη νὰ σὲ ὁδηγήσῃ στὸ μαρτύριο Μὰ ξέρεις μὲ ποιὰ θεριὰ ἔχεις νὰ παλαίψῃς; Ξέρεις τὸ δρόμο ποῦ θὰ πάρῃς γιὰ νὰ βρῆς τ' ἀθάνατο νερό; Τὸ δαχτυλίδι τῆς κυρᾶς τὸ χαμένο, ποῦναι ἀτίμητο, σὲ προσταξαν, ἀλλοίμονό σου, νὰ τῶβρῃς, σοῦ τάξανε τὰ καλλίτερα, τὰ περισσοπλούσια βρετικά, μὰ εἶναι ἀλήθεια πῶς μονάχος σου βάλθηκες νὰ τῶβρῃς λιγωμένος ἀπ' τὰ κάλλη τῆς κυρᾶς, σκλάβος ταπεινὸς τῆς ὀμορφιᾶς της. Θὰ ψάξῃς μεσ' στὴν τρισκότειδη σπηλιά, μέσα στὸ στοιχειωμένο τὸ πηγάδι, στὰ βάθη τοῦ πελάου. Μὰ τοῦ κάκου, ἀλλοίμονό σου, θὰ ψάχνῃς. Οὔτε στὴν τρισκότειδη σπηλιά, οὔτε στὸ στοιχειωμένο τὸ πηγάδι οὔτε στοῦ πελάου τὰ βύθη οὔτε πουθενὰ θάβρῃς τὸ ἀτίμητο δαχτυλίδι. Οὔτε θὰ τὸ δῆς ἀκόμη. Ἀποσκοτείνιασε ἡ σπηλεια, χίλιες ὀργυὲς ἐβάθυνε τὸ πέλαγο κ' ἔγινε τὸ πηγάδι ἄπατο, γιατὶ τὰ μάτιασεν ὁ Χάροντας ὠργισμένος τώρα, τὰ χρόνια τὰ στερνὰ, χιλιωργισμένος ἀπὸ τὸ πάλκιμα τῶν Διγενήδων κι' ἀπὸ τοῦ νέου Προμηθέα τὴν περιφρόνια.

Αὐτὰ τοῦ λέει ὁ κόσμος κι' ἀπαντάει ὁ ποιητής. Δρόμοι πολλοί, μὰ κανένας τους δὲν φέρνει ἐκεῖ που θέλω 'γώ. Ὅσοι μοῦ λὲν πως ξέρουνε τὸ δρόμο, ὅπου στῆς Δόξας φέρνει τ' ἀκροτόπι εἶναι χιλιογελασμένοι. Κι' ὅσοι μοῦ λένε τόσα εἶναι τὰ θεριὰ μ' αὐτὰ ποῦ θὰ παλαίψῃς, ἐγὼ τοὺς βάνω καὶ ἄλλα τόσα. Ὁ ποιητὴς μονάχος του τὸ δρόμο θὲ νὰ βρῇ. Ἐκεῖνο ποῦ τοῦ δίνει τὴν ἀνδρειά, τὴν δύναμι, ὅτι καὶ ἂν εἶναι, Λάμια ἢ Νεράϊδα ἢ προσταγὴ ἢ ἀγάπη, ὅλα μαζῆ τὰ νοιώθει μέσα του ὁ ποιητὴς σ' ἕνα μεγάλο κι' ἄβγαλτο ἄχτι.

Πάλι τοῦ λέει ὁ κόσμος.

Πρωτοτάξιδος, εἶσαι καϋμένε, καὶ σὲ γελᾶν τοῦ ταξιδιοῦ οἱ γλύκες καὶ σ' ἔχουν μαγεμένο οἱ ὀμορφιὲς τῆς ὁλόστρωτης γαλήνης. Σὲ ξετρελλαίνει τὸ κελρέφτισμα τοῦ φεγγαριοῦ μέσα στὸ κῦμα ποῦ ξετρέχει φειδωτὸ δίπλα στὸ καράβι. Καμαρόνεις μέσα στὴ μέση τοῦ πελάου τὴν αὐγὴ τὰ θαλασσοπούλια, που φέρνουν γλυκὸ μήνυμα τῆς κοντινῆς πατρίδας. Σὲ ραίνει ὁ Μάης μὲ δροσιὲς κι' ὁ Ἀπρίλης μὲ λουλούδια, τὸ χελιδόνι καθ' αὐγὴ τὸ ἀηδόνι τὰ μεσάνυχτα ξαφνιάζουν τὸ ὄνειρο καὶ τοῦ δανείζουν τὰ φτερά τους νὰ φύγῃ ὁλογλήγορο ἀπὸ τὰ μάτια ἐμπρὸς καὶ κάνουν ὄνειρο χεροπιαστὸ τὸ γλυκύτατο τραγούδισμά τους.

Πρωτοτάξιδος, εἶσαι καϋμένε, καὶ πίσω εἶναι οἱ μπόρες κι' οἱ βορηάδες, οἱ μεγάλες κι' ἀκοίμητες ἔγνοιες, οἱ πόλεμοι καὶ τάχτι τ' ἄβγαλτο. Στὴν ὀμορφιὰ τῆς θάλασσας, τρελλὲ, μὴν μπιστευθῆς ποτέ σου. Τὸ χινόπωρο ξεφαντώνουν σ' ἕναν τρελλὸ χορὸ στὰ σύγνεφα ψηλά, βαθειὰ στὰ κύματα οἱ ξωτικὲς τῆς θάλασσας κυράδες κι' ἀλλοῖ στῶμορφο ναυτόπουλο, ποῦ λαχταρίζει ἡ μάννα του κι' ἀκαρτερεῖ.

Εἶναι λίγα, λιγοστὰ τὰ ρόδα τοῦ χειμῶνα καὶ πρὸς τὲς Ἄλπες ψηλὰ τὸ ἀνέβασμα βαθειοὺς κι' ἀτέλειωτους ἀνοίγει τάφους μέσ' στὰ χιόνια. Μέσ' στὰ πυκνὰ καὶ στὰ παρθένα δάση ποιὸς νὰ ξεχωρίσῃ τ' ἀχνάρια πλανεμένου δι'αβάτη καὶ μεσ' στὰ βύθη τοῦ ὠκεανοῦ ποιὸς νὰ μαντέψῃ ναυαγισμένο θησαυρὸ ἑνοῦ θαλασσοπόρου πεισματάρη!

Ἐδιάλεξες τὸ δύσκολο δρόμο, τρελλὲ καὶ πεισματάρη, τὸν ἀδιάβατον, τὸν ἀτέλειωτο δρόμο.

Τῆς Ἱπποκρήνης τὰ θαυματουργὰ νερά, τῆς Καστελίας τὰ νάματα κἄποιο πόδι τώρα τὰ ἐμόλυνε, κἄποιος σεισμὸς τἄπνιξε στὰ σπλάγχνα τοῦ βουνοῦ βαθειά. Ἄρπυες πλήθη οἱ κακόγλωσσοι σὲ περιτριγυρίζουν ἄμοιρε. Ἡ Κίρκη ξαναγεννημένη κοπάδια κοπάδια σκλαβώνει καὶ μαγεύει τοὺς πολλοὺς καὶ σὺ σὲ ποιοὺς θὲ νὰ μιλήσῃς;

Τρελλὲ καὶ πεισματάρη, ὁλομόναχός σου θρέρεσαι μὲ τὴν μοναξιὰ κι' ἀντρειεύεσαι μὲ τῶν θεριῶν τὸπάλαιμα καὶ βρίσκεις ἀναπαμὸ στὴν ἡσυχη τῆς ἐρημιᾶς ἀγκάλη. Τὸ κάλεσμα τῶν λουλουδιῶν, τὸ κάλεσμα τῆς ἀγάπης δὲ σὲ τραβᾶει σὰν πρῶτα. Ἐσπάσαν τ' ἀνθογυάλι μέσα τῆς καρδιᾶς, πόλεμοι, ἔγνοιες καὶ λαχτάρες. Τῶνπαληῶν ρυθμῶν ἡ μουσική, ἡ μουσικὴ τῆς ρίμας σὲ κυνηγάει παντοῦ, τοῦ κάκου κλεῖς τ' αὐτιά σου καί σα δαιμονισμένος μακρυὰ της φεύγεις ζητώντας μιὰ ξένη μιὰ παράξενη κι' ἄγνωρην ἁρμονίαν. Ἐδιάλεξες τὸ δρόμο τὸν ἀτέλειωτο, τρελλὲ καὶ πεισματάρη. Χιλιάδες πειὸ τρελλοὶ ἀπὸσένα τὸν ἴδιο πέρνουν δρόμο, αὐτὸ σὺ τὸ ξέρεις, ἀπ' τὰ παληὰ τὰ χρόνια ὧς τὰ τώρα κι' ἀπ' τῆς χιλιάδες λιγοστοί, στὰ δάχτυλα μετριῶνται ὅσοι μέσα σ' ὅλους τους αἰῶνες ἐρτάσανε κοντὰ ἐκεῖ ποῦ θέλουν.

Αὐτὰ τοῦ λέει ὁ κόσμος κι' ἀπαντάει ὁ ποιητής.

Τοῦ κόσμου τὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰ παινέματα οἱ παλιάτσοι μονάχα ἂς χαίροντ.αι. Τοῦ κόσμου τὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰ παινέματα γιὰ τὸν ποιητὴ εἶναι ξένα καὶ ἀπόξενα, εἶναι βροχὴ που πέρτει μέσ' στὴ θάλασσα μὰ που δὲ νοιώθει ἡ θάλασσα τὴν ἀνάγκη της γιατὶ ποτέ της δὲν ἐδίψασε. Τὸ φεῖδι ποῦ σέρνεται σουρίζοντας κι' ἀφρίζει τὸ φαρμάκι στὸ γλωσσίδι του εἶναι γιὰ τὸν ἀπρόσβλητο ποιητὴ τὸ ἴδιο μὲ τὸ μερμῆγκι καὶ στὸ μερμῆγκι ἀκόμα ὁ ποιητὴς κάνει τόπο γιὰ νὰ μὴν τὸ πατήσῃ. Κι' ἂν ἔχῃ νὰ παλαίψῃ μὲ θεριὰ κι' ἂν εἶναι ὁ διάβατου νὰ σημαδεύῃ μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του, αὐτὸ εἶναι ἡ 'δική του μοῖρα. Καὶ ἂν εἶναι σκλάβος τῆς ὀμορφιᾶς εἶναι μαζῆ καὶ ὁ πλάστης ὁ 'δικός της. Μὴν πῇς τοῦ κύκνου σὰν ξεψυχάει νὰ μὴ κελαϊδῇ καὶ μὴν εἰπῇς καὶ μένα ὅσο ζῶ νὰ μὴν ἀκούω τἄβγαλτο τῆς καρδιᾶς μου τἄχτι, γιατὶ μὲ μιᾶς πεθαίνω. Μὰ ξέχασα πως τὸ μεγαλείτερο στοιχειὸ ποῦχω νὰπαλαίψω εἶσαι σὺ ὁ κόσμος, που μοῦ μιλᾶς σὰ θάνατος καὶ που εἶσαι ὁ τύραννος μου. Φτάνουν στὸν ποιητὴ τῶν ἀστεριῶν οἱ πανύψηλες ἁρμονίες, μ' αὐτὲς ζητεῖ νὰ θρέψῃ τὴν ψυχή του. Ἡ χαρὰ τῆς ἰδέας φτάνει νὰ εὐφράνῃ τὴν πονεμένη του καρδιά. Τῆς ὀμορφιᾶς τ' ἄνθισμα—κ' εἶναι ὁ νοῦς, κ' θέληση κ' ἡ δύναμη, ἡ τρίδιπλη ἑνωμένη θεότη τῆς ὀμορφιᾶς,—τῆς ἀρετῆς τὸ κάρπισμα – κ' εἶναι πρώτη ἀρετὴ ἡ 'Αλήθεια,—αὐτὰ μονάχα λατρεύει κι' αὐτὰ γυρεύει ὁ ποιητὴς κ' εἶναι αὐτὰ ὁ 'δικός του ὠνειρεμένος κόσμος.

Χρῖστος Βαρλέντης

Ἡ γυνὴ εἶνε ἡ φυσικὴ φίλη τοῦ ἀνδρός· πᾶσα ἄλλη φιλία εἶνε ἀσθενὴς καὶ ὕποπτος ἀπέναντι ἐκείνης.

De Bonald

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Τὸ ᾆσμα τοῦ Ραμώ. Ἐπὶ τῇ ἀρίζει τοῦ προέδρου Κροῦγερ εἰς Παρισίους ὁ Γάλλος ποιητὴς Ἰωάννης Ραμὼ ἐποίησεν ὡραῖον ᾆσμα πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ὁλλανδίας Βιλελμίναν προξενῆσαν πλείστην ἐντύπωσιν, ἐξιστωθὲν δὲ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν στίχων καὶ τὴν ἔξαρσιν τῶν ἰδεῶν πρὸς τὸ ᾆσμα τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ροστάν, τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ «Φιγαρώ».

«Ὦ Βασίλισσα εἰκοσάετις ἀνακράζει, μεγαλειότης λεπτοτρυὴς καὶ ξανθὴ, δυναμένη νὰ βασιλεύῃς ἄνευ σκήπτρου καὶ νὰ νικᾷς ἄνευ μαχῶν.

Ὁ ἀστήρ σου σὲ κατέστησε βασίλισσαν τῶν Κάτω Χωρῶν, ἡ δὲ σεπτὴ ἀγαθότης σου σὲ ἀνέδειξε βασίλισσαν τοῦ κόσμου. Εἶχες ἐν βασίλειον, καὶ τώρα ἡ Εὐρώπη ἀνήκει εἰς σέ.

Πανταχοῦ ὅπου πάλλει ἡ καρδία ἐπέβαλες τὴν ἐξουσίαν σου. Ἔκστος ἀπηλπισμένος, ὑποφέρων καὶ στενάζων ἐγένετο ὑπήκοός σου. Σὺ μόνη μεταξὺ τῶν ἄλλων Βασιλείων ἔλαβες στάσιν ἀνδρικήν, σὺ μόνη ἔτεινας τὰς χεῖρας σου πρὸς τὸ πένθος ὡς μία ροδὴ ὑποστηρίζει διὰ τῶν ἀνθούντων κλάδων τῆς δρῦν δικδρωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ θανάτου.

Σὺ μόνη ἐνέπνευσας τὴν πίστιν εἰς αὐτὸν τὸν γηράσκοντα κόσμον. εἰς ὃν οἱ ἱκετεύοντες ἄγγελοι κατεδικάζοντκι ὑπὸ τῶν θηρίων, ὅτι ὁ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος Θεὸς ἀγρυτνεῖ ἔτι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. Χωρὶς τὸ μειδίαμά σου θὰ ἀμφέβαλέ τις περὶ τοῦ Θεοῦ. Σὲ εὐγνωμονοῦμεν, διότι ἐμειδίασας πρὸς τὴν θλῖψιν καὶ ἐκολάκευσας τὸν λέοντα τὸν ψυχορραγοῦντα ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν λύκων, διότι ὡς εἰς κύκνος ἀποδιώκων τὰς γλαύκας ἔθεσας ὀλίγον μεγαλεῖον ἐπὶ τῆς μικρότητός μας. Ἐ-ὶ γύναι, διὰ σοῦ ἀποκατεστάθη ὁ ἀνὴρ, διὰ σοῦ τὸ μέτωπον του ἐξαίρεται ἔτι καὶ διὰ σοῦ πιστεύουσιν εἰς τὴν πίστιν οἱ ποιηταὶ, καθὼς τὰ δάση τὰ συνταρασσόμενα ὑπὸ τῶν πτηνῶν πιστεύουσιν εἰς τὸ θέρος.

❀

Ἔργα Οὔνων. Ὁ Δόκτωρ Μόρισσων ἐτηλεγράφησεν ἐκ Πεκίνου τὰ ἑξῆς: «Ὁ Γάλλος καὶ ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς ἐγκρίσει τοῦ κόμητος Βαλδερσὲ ἀφῆρεσαν ἐκ τῶν τειχῶν τοῦ Πεκίνου τὰ ἔξοχα ἀστρονομικὰ ὄργανα, ἅτινα κατασκευασθέντα ὑπὸ τῶν Ἰησουϊτῶν ἀπετέλουν ἐπὶ δυο καὶ πλέον αἰῶνας τὸ κυριώτερον κόσμημα καὶ τὴν λαμπροτέραν δόξαν τοῦ Πεκίνου. Τόσον ἦταν ὡραῖα τὰ δυο ταῦτα τηλεσκόπια, ὥστε αὐτοὶ οἱ Κινέζοι, οἵτινες πάντα τὰ ξένα κατέστρεψαν, ἀφῆκαν τὰ ὄργανα ταῦτα ἀνέπαφα.

Ἐν τῶν δυο τούτων τηλεσκοπίων θὰ μετενεχθῇ εἰς τὸ Βερολῖνον, καίτοι ἡ Γερμανία οὐδὲν ἔχει ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα, τὸ δὲ ἄλλο εἰς Παρισίους. Ἡ κανδαλιαὴ αὕτη πρᾶξις εἶνε λίαν θλιβερά, ἡ δὲ διδομένη ἐξήγησις διδακτική. Λέγουσιν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐπάνοδος τῆς Σινικῆς Αὐλῆς εἰς Πεκῖνον εἶνε ἀπίθανος, τὸ δὲ Πεκῖνον δὲν εἶνε πλέον ἡ πρωτεύουσα τῆς Σινικῆς, δὲν ἀρμόζει νὰ ἀφεθῶσι τόσον ὡραῖα ὄργανα εἰς τὴν τύχην.

❀

Τὸ βιβλίον τοῦ Γουλιέλμου. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος κατέχει βιβλίον σημειώσεων εἰς ὃ περιγράφοντκι ὁ βίος, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὰ προτερήματα τῶν εὐρωπαίων ἡγεμόνων κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν γερμανικῶν πρεσβειῶν. Ἡ συγγραφὴ τοῦ βιβλίου τούτου ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Α΄. κατὰ συμβουλὴν τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ, οὕτω δὲ ὅταν ἡγεμὼν ἢ πρίγκηψ ἐπισκεφθῇ τὸ Βερολῖνον, ἀναγινώσκουσι τὸ βιβλίον, ἐξετάζουσι τὰς προτιμήσεις του, συζητοῦσι τὰς ὀρέξεις του καὶ συμπεριφέροντκι πρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον μὴ ἀλλοιοῦντα τὸν βίον του.

❀

Ἡ παγκόσμιος ἔκθεσις. Ἡ παγκόσμιος ἔκθεσις τῶν Παρισίων κυρίως εἰπεῖν δὲν ἔπαυσεν ὑπάρχουσα. Μολις ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι της καὶ ἐνῷ ἀρ' ἑνὸς ἔπιπτον ὑπὸ τὴν σκαπάνην τὰ προσωρινὰ οἰκοδομήματα, ἀφ' ἑτέρου διωργανοῦντο διάφοροι τμηματικαὶ ἐκθέσεις ἐντὸς τῶν κτιρίων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ μείνουν. Οὕτω εἰς τὸ Μικρὸν λεγόμενον Παλάτι ἐνεκατέστη ἡ Παιδικὴ ἔκθεσις Εἶνε ἀρκετὰ πρωτότυπος αὐτὴ ἡ ἰδέα. Θὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ παιδὸς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὸ ἔργον του εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν γένει θὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλα τὰ θαυμάσια παιδικὰ ἔργα, τὰ διεσκορπισμένα εἰς τὸν κόσμον. Εἰκόνες ἢ πλαστικὰ ἀντικείμενα, ἐκτελεσθέντα ὑπὸ μεγάλων ἀνδρῶν κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν, παιγνίδια μικρά, ἔπιπλα καὶ ἐνδυμασίαι παιδιῶν, πᾶν ἀντικείμενον ἔγγραφον ἢ μηχανικὸν ἀφορῶν τὰ μικρὰ παιδιά.

❀

Στρατηγὸς τραγουδιστής. Ἕνας εὐρωπαῖος ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ Τρανσβὰλ διηγεῖται τὸ ἑξῆς νόστιμον γεγονός, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν Γιωχανεσβούργ.

Εἰς ἓν καφωδεῖον ἐδίδετο εὐεργετικὴ παραστασις ὑπὲρ τῶν ἄγγλων τραυματιῶν. Καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ στρατηγὸς Βάδεν Πόουελ, ἐπευφημούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἀναβαίνει εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀγγέλλει εἰς τὸ ἀκροατήριον ὅτι θὰ πῇ καὶ αὐτὸς ἕνα τραγουδάκι. Μεταχειριζόμενος δὲ τὸ μπαστοῦνι του ὡς κιθάραν καὶ ὑποκρινόμενος ὅτι ἔκρουε τὰς χορδὰς τοῦ δῆθεν ὀργάνου, ὁ Βάδεν Πόουελ ἤρχισε νὰ τραγουδῇ ἕνα τραγουδάκι πρὸς τὴν σελήνην. Ἡ ἐπιτυχία του ἦτο ἄπειρος καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἀκροατηρίου δὲν εἶχεν ὅριον. Αἱ εἰσπράξεις ἀρ' ἑτέρου διὰ τοὺς πληγωμένους ἀνῆλθον εἰς σεβαστὸν ποσόν.

❀

Ὁ Ἐδουάρδος Μπλένκε ἔνθερμος τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ὅστις ἔκαμεν ἐπιστημονικὰ μακρυνὰ ταξείδια εἰς τὴν κεντρῶαν Ἀσίαν, ἐδώρησεν εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Παρισίων δυο χειρόγραφα μεγάλης ἀξίας ἅτινα ἀνεκάλυψεν ἐν Κανᾷ τῆς Βουχάρας, καὶ τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν ἱδρυθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου (νικητοῦ τοῦ Βαγιαζὴτ) καὶ τῶν ἀπογόνων του.

Τὸ πρῶτον βιβλίον θαυμασίως διατηρηθὲν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 997 τῆς ἐγείρας (χρονολογία παρὰ Μωαμεθανοῖς). Εἶνε γεγραμμένον Περσιστὶ λαμπρῶς καλλιγραφημένον ἐπὶ χάρτου ἐκ γναφάλου μετάξης.

Ἡ δέσις Περσικοῦ εἴδους εἶνε κεκαλυμμένη ἐκ δέρματος αἰγός. Αἱ εἰκόνες εἶνε πολυπληθεῖς ἀλλὰ χονδροειδῶς ἐζωγραφημέναι Τὸ δεύτερον χειρόγραφον ὁμοίως εἰς περσικὴν γλῶσσαν γεγραμμένον ἐπὶ χάρτου ἐξ ὀρύζης

κατασκευασμένου ἐν Βουχάρᾳ εἶναι πλέον ἐνδιαφέρον. Ἡ εἰκονογραφία του εἶναι πολὺ ἀνωτέρα. Οἱ χρωματισμοὶ εἶναι ἐξόχως λεπτοί. Τὸ βιβλίον τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς σημειοῦται ὑπὸ τὸ ὄνομα Γιεζιδὶ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ σύνοψις πολλῶν ἔργων. Εἶναι μία ἀληθὴς ἐγκυκλοπαιδεία ἀνθρωπίνων γνώσεων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ πολεῖνον ἀποκαλαμωτικὸν καὶ σπαρτικὸν ἀροτρον Πωλεῖται ἐν τῷ καταστήματι Rud.Sack Leipzig τῆς Γερμανίας μάρκα 80. Τὸ Νο τοῦ ἀρότρου εἶνε ΕΗ3. Σύρεται ὑπὸ τριῶν ἵππων, σκεπάζει σπόρον σίτου καὶ ἄλλους ἐπὶ 10 στρεμμάτων καθ' ἑκάστην τοὐλάχιστον. μεγίστη οἰνομία εἰς τὴν σποράν.

❀

Γιγάντεια γεώμηλα ἀπαράμιλλα.—(Geants sans parcille) εἶνε νέα παραλλαγὴ γεωμήλων ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ ἀπόδοσις εἶνε ἐκ τῶν μεγαλειτέρων. Εἶνε πλουσία εἰς ἄμυλον. Ἔχει μεγάλην ὑπόληψιν ὑπὸ ἕψιν βιομηχανικήν. Ἓν γεώμηλον τῆς παραλλαγῆς ταύτης δύναται νὰ ζυγίζῃ μέχρι 300 δραμίων. Πωλεῖται παρὰ τῷ Vilmorin-Andrieux. Τὰ γεώμηλα τῆς Ἑλλάδος πολλαχοῦ παρήκμασαν ἢ εἶνε ἐκ φύσεως πολὺ κατώτερα τῶν Γαλλικῶν. Ἡ κυβέρνησις δύναται νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς καλλιτέρας παραλλαγάς γεωμήλων διὰ σπορᾶν. Καὶ διὰ τὸν φόβον τῆς φυλλοξήρας δύναται νὰ ἀπολυμαίνῃ τὰ εἰσαγόμενα διὰ τῶν γνωστῶν ἀντιφυλλοξηρικῶν μέσων, ὁπότε οὐδεὶς ἀπολύτως ὑπάρχει φόβος φυλλοξήρας.

❀

Ζωοτροφικὸν ἄριστον. Soja hispida, εἶνε εἶδος πιζελίου ἐλαιοφόρου. Παράγει ἄφθονον καὶ ἀρίστην ζωοτροφίαν. Ἀντέχει πολὺ εἰς τὴν ξηρασίαν καὶ τοὺς καύσωνας. Δὲν προσβάλλεται ὑπὸ οὐδενὸς ἐντόμου. Ὁ καρπὸς εἶνε πολὺ πλούσιος εἰς λιπαρὰς οὐσίας Ἐν Κίνᾳ κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ καρποῦ εἶδος τυροῦ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἐκ γάλακτος. Πρό τινων ἐτῶν συνιστᾶται πολὺ τὸ ἄλευρον τοῦ πιζελίου τούτου διὰ τὴν κατασκευὴν ἄρτου διὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ σακχαρώδη διαβήτην. Ἐκ τῶν σπόρων ἐξάγουσιν ἐν Κίνᾳ 19 0]0 ἔλαιον κίτρινον.

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἡ Ἀναιμία. Τὸ αἷμα, καθὼς ὅλοι γνωρίζετε, εἶνε ὁ κυριώτερος παράγων τοῦ σώματος καὶ δι' αὐτὸ ἐκλήθη «ρευστικὴ σάρξ». Ἔχετε ἀφθονίαν αἵματος, ἔχετε ὑγείας ἀφθονίαν, ἐνῷ ἀπεναντίας στερούμενοι αἵματος προπαρασκευάζετε τὸν ὀργανισμόν σας εἰς τὰς καταστρεπτικωτέρας τῶν ἀσθενειῶν.

Ἡ ἀναιμία δυστυχῶς σήμερον εἶνε μία τῶν μᾶλλον διαδεδομένων ἀσθενειῶν καὶ δύνασθε κάλλιστα νὰ τὴν διακρίνητε εἰς τὰ ὠχρὰ πρόσωπα τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, ἐνῷ ἀπεναντίας δὲν θὰ τὴν ἀπαντήσετε εἰς τὰς ροδίνας παρειὰς τῶν ἀναπνεόντων τὴν ζείδωρον αὔραν κατοίκων τῆς ἐξοχῆς.

Τὸ καλλίτερον βεβαίως μέσον πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἀναιμίας, τὸ τελεσφορώτερον μέσον ὅπως ἀποκτήσητε ροδινότητα παρειῶν εἶνε ὁ καθαρὸς ἀὴρ, ἡ ζωογόνος αὔρα τῆς θαλάσσης. Ἀλλ' εἶνε τὰ μέσα αὐτὰ προσιτὰ εἰς ὅλους; Ὄχι βεβαίως.

Ἰδοὺ λοιπὸν φάρμακον τὸ ὁποῖον δύνασθε ὅλοι νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ τὸ ὁποῖον σᾶς ὑπόσχομαι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ σᾶς δώσῃ περίσειαν αἵματος.

Λάβετε φύλλα καὶ ρίζας ἀκαλήφης δηλαδὴ ἁπλούστατα τσικνίδας καὶ βράσατέ τας καλῶς. Πίνετε τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν ἀπὸ δύο κύπελλα πρὸ τοῦ γεύματος ἢ προγεύματος

Τὰ φύλλα ἢ αἱ ρίζαι τῆς τσουκνίδας αὐτῆς πρέπει νὰ ἔχουν συλλεχθῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, διότι τότε ἔχουν τὴν περισσοτέραν ἰκματικήν των δύναμιν.

Τὸ φάρμακον αὐτὸ ἀνεκαλύφθη ὑπὸ ἑνὸς Σουηδοῦ συναδέλφου μου ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε ἀπείρως προτιμώτερον τοῦ σιδήρου οὐτινος ποιεῖται χρῆσιν ἡ ἐπιστήμη κατὰ τῆς ἀναιμίας.

❀

Ἡ χάρις τοῦ βαδίσματος. Πόσον ἀπελπιστικῶς ὀλίγαι εἶνε αἱ Ἀθηναῖαι τὰς ὁποίας στολίζει ἡ χάρις τοῦ βαδίσματος! Ὁ τακτικὸς περιπατητὴς δύναται ἐπὶ τῶν δακτύλων του νὰ τὰς ἀριθμήσῃ. Ἀντὶ νὰ κρατοῦν τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ κλίνουν ἐλαφρῶς τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς λαγόνας, ὅταν εἶνε ἀνάγκη—βλέπω τὰς πλείστας νὰ σκύβουν ἐμπρὸς τοὺς ὤμους των, νὰ τσακίζουν τὴν σπονδυλικήν των στήλην, ν' ἀφήνουν χαλαρῶς στηριγμένην τὴν κεφαλὴν στὸν λυγισμένον λαιμὸν των ἀσχημότατα καὶ ἀνθυγιεινότατα· καὶ βαδίζουν ὡς νὰ πηγαίνουν ὄχι εἰς τὸν περίπατον ἀλλ' εἰς τὸν Γολγοθᾶν ὅπου θνήσκει μαρτυρικὸν θάνατον ἡ χάρις καὶ τὸ κάλλος.

Ὅσαι ἀπέμαθαν ἢ μᾶλλον ὅσαι ποτὲ δὲν ἔμαθαν τὴν ἕξιν τοῦ κομψοῦ βαδίσματος καὶ τῆς χαριέσσης στάσεως τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ τραχήλου, δύνανται νὰ τὴν ἀποκτήσουν μὲ τὰς ἑξῆς ἀσκήσεις, εὐκόλως ἐκτελουμένας ἐντὸς τοῦ δωματίου:

Ἡ ἀσκουμένη βαδίζει πατῶσα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἔξω ἐστραμμένα, μὲ τὰ γόνατα ἀλύγιστα, μὲ τὰ χέρια ἀλληλοκρατούμενα ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνας ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὅταν κουρασθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄσκησιν ἐξακολουθεῖ τὸ βάδισμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ μὲ τὰς χεῖρας στηριζομένας ἐπὶ τῶν λαγόνων.

Ὠφελιμώτατον εἶνε ἐπίσης νὰ βαδίζῃ ἡ ἀσκουμένη κρατοῦσα εἰς τὴν κεφαλὴν βαρέα ἀντικείμενα, ὅπως κρατοῦν τὴν στάμναν αἱ Ἰταλίδες χωρικαί, ὅταν πηγαίνουν στὴν βρύσιν Οὕτω ὄχι μόνον τὸ βάδισμα ἀποκτᾷ χάριν, ἀλλὰ καὶ ὁ τράχηλος γίνεται εὐγραμμότατος καὶ οἱ ὦμοι θελκτικῶς εὔτορνοι. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κύπτῃ ἡ κεφαλὴ ὑπὸ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον κρατεῖ διότι τότε οὐδεμία ὠφέλεια προέρχεται.

Ἂς μὴ λησμονῇ τέλος πᾶσα γυνὴ ἐπιθυμοῦσα πραγματικὸς νὰ ἔχῃ ὡραῖον παράστημα καὶ βάδισμα ὅτι ὀφείλει νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴν ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὄχι ἀνεστραμμένην, ἀλλ' οὕτως εἰπεῖν τραβηγμένην πρὸς τὰ ὀπίσω. Οὐδὲν ἀναδεικνύει τόσον τὸ κάλλος τοῦ στήθους ὅσον αὐτό.

Η «ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ»

Τὸ Συμβούλιον τῆς ἄρτι σχηματισθείσης ἑταιρίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Φίλιππος κοινωνία» πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐγχωρίων ἵππων, διὰ καλλιεργείας καὶ φυσικῆς ἐξελίξεως, ἀποτελούμενον ἐξ ἐπιφανῶν καὶ διακεκριμένων πολιτῶν, ἐδημοσίευσεν ὡραίαν ἀληθῶς ἔκκλησιν ὑπὲρ αὐτῆς πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Ἕλληνας: «Ὁ ἵππος, λέγει, τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐγενὲς ζῷον, τὸ παρασχὸν ἀνεπιλήπτους ὑπηρεσίας, ὁ ἀχώριστος τοῦ ἀνθρώπου σύντροφος παρακμάζει ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἄλλοτε ὑμνήθη ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ὀνομαστὰ ἦσαν τὰ ἱπποφορβεῖα, αἱ ἱπποτροφίαι, τὰ τέθριππα καὶ ἡ λαμπρότης τῶν ἱππικῶν ἀγώνων, λαμπραὶ δὲ καὶ πολυύμνητοι αἱ ἱπποδρομίαι καὶ οἱ ἵπποι ἐφάμιλλοι πρὸς τοὺς λαμπροὺς ἀθλητάς. Δάφνας καὶ στεφάνους ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἐν εἰρήνῃ, ἀγωνιζόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Σταδίων καὶ ἐν πολέμῳ ἐπιβαίνοντες ἵππων θυμοειδῶν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Κένταυροι τῶν παναρχαίων χρόνων μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Ἕλλην ἠγάλλετο ἐν τῇ ἱππασίᾳ. Ἡ χώρα ἦτο ἱππόβατος καὶ οἱ φιλοπόλεμοι ἱππεῖς ἐν Ἑλλάδι τὸ πρῶτον ἀνεφάνησαν, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων μνημείων.

Ἀκμαζούσης τῆς Ἑλλάδος συνήκμαζε παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὸ φίλιππον αἴσθημα, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀγέρωχον φρόνημα, ὡς παρὰ πᾶσι τοῖς φιλίπποις λαοῖς. Ἀλλὰ σὺν τῇ παρακμῇ ὁ ἵππος παρημελήθη καὶ παρήκμασεν ἀκατάλληλος ἤδη ὢν πρὸς πόλεμον καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀνάγκας ἥκιστα ἐπαρκής. Διὰ ταῦτα ἡ «Φίλιππος ἑταιρία» σκοποῦσα τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἵππου, ὅπως καταστῇ στρατεύσιμος καὶ χρήσιμος, ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν καὶ τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλλήνων. Ὁ βουλόμενος νὰ συνδράμῃ ὑλικῶς δύναται νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομήν του πρὸς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Μαῦρον ἐν ὁδῷ Πανεπιστημίῳ ἀριθ. 39 ἢ πρὸς οἱονδήποτε Τραπεζικὸν ὑποκατάστημα ἢ δημόσιον ταμεῖον. Ὁ καταβάλλων μίαν δραχμὴν ἐτησίως καλεῖται μέλος τῆς Ἑταιρίας, 10 δὲ μέχρι 50 δραχμῶν ἀρωγός, ἐφάπαξ δὲ 100 δραχμὰς μέλος ἐπίτιμον, 1,000 δωρητὴς καὶ 10,000 εὐεργέτης τῆς Ἑταιρίας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κυρία τις πάσχει ἐξ ἰσχυρᾶς ὀδονταλγίας ἀλλὰ φοβεῖται τρομερὰ τοὺς ὀδοντοϊατρούς. Ἐν τούτοις κτυπᾷ μετά τινος δισταγμοῦ τὴν θύραν ὀδοντοϊατροῦ τινος. Ὁ Κύριος δὲν εἶνε ἐδῶ ἀπαντᾶ ὁ ἐλθὼν διὰ νὰ ἀνοίξῃ ὑπηρέτης. Καὶ ἡ κυρία προφανῶς ἐλαφρωθεῖσα. Α..... τί εὐτυχία.....

—

Ξεύρεις; — Παντρεύομαι. — Α. Μετὰ.....— Ὦ θεέ μου ναί. Στοιχηματίζω πῶς δὲν γνωρίζεις τί κάμνει ἡ μέλλουσα σύζυγός μου; — Ὦ τελείως..... Κάνει μίαν ἀνοησίαν.

—

— Πῶς σᾶς φαίνονται αἱ Ἀθῆναι;

— Ὡραῖα πόλις, λαμπρὰ κτίρια! Ἀλλὰ περίεργον πρᾶγμα εἰς τὴν κεντρικωτέραν ὁδὸν ἐδῶ μέσ' στὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κᾶτι βρωμᾷ.

— Ἔχετε δίκαιο, γιατρέ μου, εἶναι οἱ σταῦλοι τοῦ Βασιλέως. Ξέρετε αὐτὸ ἤθελα νὰ ἀνακοινώσω εἰς τὸ συνέδριόν μας ἐγὼ ὡς ἰατρὸς καὶ ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους πολιτισμένος.

—

— Ποῦ εἶναι, σᾶς παρακαλῶ, τὸ Ταχυδρομεῖον;

— Δίπλα στοὺς Βασιλοὺς σταύλους.

— Μπᾶ, διατὶ τὸ ἔχουν ἐκεῖ;

— Διὰ νὰ φεύγῃ γρηγορότερον.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ Ποππαία, σύζυγος τοῦ Νέρωνος εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτῆς τετρακοσίας μέχρι πεντακοσίων ὄνους, διὰ νὰ λούηται μὲ τὸ γάλα των καὶ διατηρεῖ δροσερὸν τὸ δέρμα αὐτῆς. Ὁποία ματαιότης!

Trêvoux

Ὅσον ἀθῶα καὶ ἂν εἶνε μία κόρη, ἔχει πάντοτε ποσοστόν τι φιλαρεσκείας.

Msugarde

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Θρησκευτικαὶ Ἐμπνεύσεις καὶ ἡ *Γυνὴ τῆς προόδου* καὶ τοῦ *Πολιτισμοῦ* εἶναι δύο κομψότατα τεύχη ὀφειλόμενα εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμένοντος δικηγόρου κ. Γ. Ι. Κηπιάδου. Καὶ τὰ δύο τεύχη διακρίνει γλῶσσα γλαφυρὰ καὶ ἄψογος, αἴσθημα βαθὺ πατριωτισμοῦ καὶ διαπνέονται ὑπὸ τῶν χριστιανικωτέρων καὶ ἠθικωτέρων ἀρχῶν.

Συνιστῶμεν ταῦτα θερμῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς «Ἀττικῆς Ἴριδος».

Πατριωτικὰ τραγούδια. Εἶναι μικρὸς τόμος ποιημάτων τοῦ κ. Σπύρου Ματσούκα. Ὁ Ματσούκας εἶναι πλέον δημοτικώτατος ποιητὴς καὶ τὰ ποιήματά του εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἁγνὸν πατριωτισμόν, εἶναι γεμάτα λεβεντιά, σωστὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια ποὺ εἶναι τώρα τὰ πρῶτα στὸ εἶδος τους, στὴ σύγχρονη φιλολογία μας. Ἄλλος σήμερα κανένας ἀπὸ τὸ Ματσούκα δὲ γράφει τόσα καλὰ δημοτικὰ τραγούδια.

Τὰ Πρωϊνά. Μικρὰ σειρὰ διηγημάτων τοῦ κ. Ι. Ἰωαννίδου Βοσπορίτου, ἐξεδώθησαν εἰς κομψότατον τομίδιον. Τὰ διηγήματα ταῦτα τὸ πρῶτον ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἀττικὴ Ἴρις». Περὶ τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Ἰωαννίδου θέλομεν γράψει προσεχῶς, τὰ συνιστῶμεν δὲ θερμῶς καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας μας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦμεν τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ διευθυντοῦ κ. Χ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗ ἔχει δικαίωμα νὰ εἰσπράττει τὰς συνδρομάς, αἴρεται δὲ ἡ μέχρι τοῦδε ἀντιπροσωπεία τῆς «Ἀττικῆς Ἴριδος» ἀπὸ τοῦ κ. Ν. Διαμαντοπούλου καὶ τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν καὶ τῶν προτιθεμένων νὰ γίνωσιν τοιοῦτοι.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΤΕΝΑ